

ZDENĚK ŽEMLIČKA
VLČICE

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2015
Cover Illustration © Jan Štěpánek, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-249-5

*Ovečky, ovečky, kde je vlk?
Za horami.
Co tam dělá?
Ovce shání.
Jaké má zuby?
Cení je z huby.
Jaké má oči?
Jak hvězdy v noci.
Jaké má uši?
Pěkně mu sluší.
Jaké má tlapy?
Jsou samé drápy.
Jaký má chvost?
Je dlouhý dost.
Jaký má hlas?
Že chytne nás!*

dětské říkadlo

1. Zaplatí i král

Král Marobud se zastavil na temeni kopce a rozhlédl se po okolí. Na jeho tváři se rozhostil spokojený výraz. Kam se podíval, tam se pracovalo, byly slyšet rány seker a kladiv. Hradiště, z něhož po odchodu Bójů zůstaly ubohé trosky, opět rostlo. Na většině obvodu již stály palisády, valy byly zvýšeny a příkopy prohloubeny. Ještě mnohé bylo třeba obnovit, avšak základ už byl hotov a král se dmul pýchou. Nedalo se sice předpokládat, že stavba bude dokončena do zimy, ale již teď by opevnění šlo uhájit před vpádem.

„Co tomu říkáš, Katvaldo?“ zeptal se Marobud. „Myslím, že to pokračuje dobře. Celé toto území bude nyní naše. Dobyli jsme ho a tady zůstaneme. Nikdo nás odtud nevyžene, ani mocný Řím.“

Mladý dvacetiletý bojovník v kabátci z vlčích kožešin pokrčil rameny a starostlivě pohlédl k jihu. Zdálo se, že jistotu vládce nesdílí. Jeho těkavý pohled svědčil o skrytých obavách. Nervózně se hryzl do rtu a cosi šeptal.

„Jestli se ubráníme proti Římu, není jisté,“ řekl po chvíli. „Já bych raději Římány nedráždil. Ty je znáš, králi, byl jsi jejich zajatcem. Jsou schopni postavit vojsko, o jakém se nám nesnilo. Už mnozí se pokoušeli jejich říši zničit a neuspěli. Co zbylo z Bójů, kteří pronikali na jih? Řím je tu dál a na Danuviu stojí jeho tábory.“

„Pravda,“ kývl Marobud. „Ale klid, člověče, já je nemíním popuzovat. Jde mi o něco jiného. Pohleď na okolní země, kolik je tam kmenů... a každý má svého vládce a prosazuje vlastní zájmy. Na východě Kvádové, severně od nich Lugiové, na severozápad od nás Hermundurové a další. Kolik je tam králů? Ale Římané mají jednoho vládce. Není se co divit, že nás poráží. Musíme se spojit, Katvaldo, a to nebude trvat chvíli, spíš mnoho let. A pak se můžeme postavit i jejich legiím. Ale na to musíme mít jen jednoho krále.“

Mladý bojovník mlčel. Tušil, jaká touha drásá Marobudovo nitro, a znal jeho sny. Sám je však nechápal. Někdy jej fascinovaly, jindy mu připadaly velikášské. A leckdy si nebyl jist, o čem vlastně jsou, zda o jednotě a svobodě či o moci a slávě. O jednom však nepochyboval: když Marobud hovořil o králi- sjednotiteli, představoval si sebe, ne jiného. Katvalda tedy mlčel, zato druhý králův průvodce Vitichis nadšeně přikyvoval. Mladík ho neměl rád. I nyní se zatvářil kysele, neboť Vitichisovo pochlebování nesnášel.

„Hermundury jsme už jednou porazili,“ zamručel Katvalda, „a Vibilius se nám poddal. Zatím drží s námi, ale jak dlouho? Ten chlap nás nenávidí, a když bude mít příležitost, tak se trhne.“

Král však nereagoval. Možná proto, že neslyšel, možná nechtěl. Obcházel hradby. Na západě byly nejnižší, neboť se vypínaly nad údolím Divoké řeky a pod nimi zely prudké srázy. Severovýchodní hradba ovládala hluboko zaříznuté údolí potoka. Ani zde nemusely být palisády vysoké, útok odtud byl téměř nemožný. Údolí bylo příčně přehrazeno dalšími valy, které se vinuly po úbočí kopce.

Bylo to vlastně dvojhradiště, avšak jeho lépe opevněné centrum se rozkládalo na jižním vrcholku.

Předhradí na jihovýchodě chránil dvojitý násep. Na obou místech probíhal čilý stavební ruch. Vyrůstly tu krámky kupců a řemeslnické dílny, dvorce a krčmy, kde bylo možno se nejen najíst a napít, ale také se pobavit s lehkými ženami nebo si zahrát v kostky. Předhradí i podhradí, to byl svět plný pohybu, zmatku, hádek a rvaček, lišící se od spořádaných poměrů na samotném hradišti.

Kroky krále i družiníků zamířily do předhradí, do křivolakých uliček mezi sruby, chýšemi a nevzhlednými boudami ze dřeva a rákosu, kde to čpělo pivem, zvratky a výkaly. Všude byla vrstva bláta, splašků a dobytčího trusu. Do uší zaléhal řev trhovců, nadávky i oplzlý smích prodejních žen, křik dětí, bučení krav a bekot ovcí.

Vitichis se tvářil znechuceně, avšak Katvalda sem chodíval s přáteli z královské družiny pít do jedné krčmy, a tak byl ve svém živlu. Zdejší lidé jej dobře znali, zatímco Marobuda poznal málokdo a Vitichise nikdo. Na svahu nad potokem byla řada kupeckých a řemeslnických stavení, zvonila tu kladiva kovářů a do nosu pronikal štiplavý pach kouře.

„Co tady vůbec děláme, králi?“ zeptal se mračící se Vitichis.

„Tady nic,“ odvětil Marobud. „Půjdeme do údolí. Vidíš tamtu chatrč na protějším svahu? Já vím, je napůl skrytá v křoví a je odtud sotva vidět, ale když pořádně napneš zrak... bydlí tam bójská vědma. Chci ji navštívit. Prý umí předpovídat budoucnost.“

„Nezačínej si s ní nic, králi,“ vložil se do hovoru Katvalda.

„A proč ne?“ zasmál se Marobud. „Co je na tom špatného znát svůj osud?“

Mladík pokrčil rameny.

„No... povídá se ledacos. Vědma je to dobrá, ale mnozí říkají, že je čarodějnice. A prý nenávidí Markomany.“

„Vědmy jsou všechny stejné,“ mávl rukou král. „Za odměnu věští každému, ať je přítel nebo nepřítel. Vědmy nemají národ ani vlast, a koneckonců ani boha. V Římě jsem jich pár poznal, a pokud vím, jejich náboženstvím je čistá hamiznost. Zaplať a dozvíš se vše, co potřebuješ a chceš.“

„A někdy i to, co nechceš,“ dodal temně Katvalda, ale následoval svého pána.

Šli zvolna. Zrovna míjeli kožešnický krámeček, když se Marobud zarazil. Jeho šedé oči se vpily do ženské postavy sedící na pařezu. Družiníci zpočátku nechápali, co krále tak zaujalo, dokud si neznámou neprohlédli pořádně. Každého mátl její plandavá konopná košile. Teprve druhým pohledem člověk zjistil, že žena je neobyčejně krásná. Katvaldovi se z toho až tajil dech a cosi se mu vzpříčilo v krku.

Tmavé vlasy barvy kaštanu jí splývaly na ramena jako lesklý vodopád a rámovaly úbělový obličej. Lícni kosti byly výrazné, avšak ne vysedlé, nos malý a ústa plná a smyslná. Největší pozornost budily šedozelené oči s nezvykle dlouhými řasami. Její tělo bylo sice skryto v neforemném oděvu, ale každý si mohl domyslet, že musí být úžasná. Ostatně výrazná ňadra žena utajit nemohla.

Marobud hleděl jako uhranutý. Králova neschopnost sebeovládání byla tak očividná, že to v Katvaldovi

budilo odpor. Povzdechl si. Králova nenasytlost a nezřízená touha po všem, co působí požitek, mocí počínaje, bohatstvím pokračuje a rozkoší konče, jej může přivést do zkázy.

Mladíkovou myslí se mihnul obraz Baseny. Králova žena. *Královna? Spíš odkopnutá souložnice, po níž neštětkne ani pes.* Katvalda se jí v poslední době vyhýbal. Tedy od té chvíle, co se mu rozvzlykala na rameni. To, že s ní Marobud nespí a nestoudně vyvádí se služkami a děvkami, neznamená, že se zřekl zákonité ženy. Snad pro něj neznamená víc než kus nábytku, ale i nábytek může být nedotknutelný.

Nicméně Katvalda musel uznat, že krása cizinky by pohnula i jinými muži. Král již také neváhal a přistoupil k ní. Její tvář zůstala při pohledu na vysokého svalnatého muže lhostejná, avšak právě tato nedostupnost markomanského vládce provokovala. Snad si ve své ješitnosti nepřipouštěl, že by po něm nějaká žena netoužila.

„Kdo jsi?“ zeptal se Marobud. „Ještě jsem tě tady neviděl. Jak se jmenuješ?“

„A kdo jsi ty?“ opáčila a v jejím hlase zazněl posměšný tón. Marobud se zamračil a napřímil.

„Jsem král. Král Markomanů.“

Zavrtěla hlavou a přes obličej jí přelétl úsměv, těžko říci, zda přezíravý nebo pouze pobavený. Obojí však mohlo být považováno za troufalost, tím spíše, že se nenamáhala vstát a uklonit se. Něco v jejím zjevu zatím zadržovalo Marobudův hněv a krotilo jeho přirozenou výbušnost. Žena seděla zpříma jako královna.

„Dobře,“ kývla. „Představil ses. Jsem Brenna, manželka lovce Bellovese. Muž uvnitř prodává kožešiny.“

Zdálo se, že chce rozhovor ukončit, neboť otočila hlavu ke krámku. Marobud nepochopil a neodbytně se vtíral dál. Katvalda se přistihl, že mu je stydno. Za krále. Ten se nakláněl k ženě a cosi se jí snažil pošeptat. Neodpovídala a nedávala nic najevo. Jako by neslyšela. Ta chladná lhostejnost přiváděla Marobuda pomalu k zuřivosti.

„Máš zvláštní jméno, ženo. Ty nejsi Markomanka?“ vložil se do hovoru Katvalda, aby zmírnil napětí.

„Ne,“ řekla. „Jsme Bójové.“

Její úsměv věnovaný mladému bojovníkovi byl přátelský, víc v něm nebylo. Král se přesto kouzl do rtu. Po zvyku Římanů si holil vousy, a tak bylo vidět, jak mu tenký pramínek krve stéká po bradě až na krk. Rychle si jej setřel rukávem a uchopil Brennu za paži.

„Nedotýkej se mě, pane,“ sykla ostře a z očí jí vyšlehl blesk odporu. „Můj manžel...“

„Tvůj manžel mě nezajímá o nic víc, než chromý pes za hradbami!“ vybuchl vládce a jeho dlaň se sevřela ještě pevněji. „Jsem král a ty budeš moje, rozumíš?“

Prudce vstala. Marobud nikdy nepochopil, jak se to mohlo stát, ale vymanila se z jeho stisku bez nejmenší námahy. Dívala se mu přímo do očí a krále se zmocnila podivná slabost. Couvl. Nohy se pod ním trásly a prudký tep srdce mu vhněl krev do točící se hlavy. Šátral po meči, ač vlastně nevěděl proč.

„Uklidni se,“ zašeptal zděšeně Katvalda. „Jsi král a nemůžeš si brát ženu násilím, zvláště ne na veřejnosti. Bójů je sice málo, ale nesmíme si je obrátit proti sobě. Slyšíš? Pamatuj, jsi král.“

Marobud se obrátil a vztekle mladíka odstrčil.

„Co si to dovoluješ?!“ zařval. „Chceš mě snad učit, jak mám vládnout?!“

Katvalda zůstal klidný. Pouze zavrtěl hlavou. Vitichis se potouchle šklebil. Král se třásl hněvem a jeho ruka svírala rukojeť meče. Přesto jej netasil. Nevysvětlitelná slabost, jež ho přepadla jako stín smrti, trvala. Otočil se zpět k pařezu. Žena tam již nebyla. Potom uviděl mezi chatrčemi trojici vzdalujících se postav. Jednou z nich byla ona, druhou vysoký svalnatý muž s černými vlasy a ještě dítě, asi dvanáctiletá dívenka s kadeřemi jako havraní peří. Odcházeli, obtíženi ranci. Marobud vztekle dupl, až se bláto rozstříklo, a ukázal na Katvaldu.

„Ty,“ zachřčel. „Budeš je sledovat. Chci vědět, kde žijí.“

Mladý muž zavrtěl hlavou. Vzápětí se vrhl na kolena, vytasil meč a položil ho králi k nohám.

„Můj pane!“ vykřikl. „Dám za tebe život v boji a ty to víš, ale tohle po mně nežádej!“

„Půjdu já,“ ozval se Vitichis, na tváři pohrdavý úsměšek. „Neměj mu to za zlé, pane. Je tak útlocitný. Když dovolíš, půjdu já.“

Zdálo se, že se Marobud pomalu uklidňuje. Katvalda dál klečel s hlavou skloněnou k zemi, ačkoliv ve Vitichisově hlase cítil výsměch. Nechtěl bojovat s králem a spíše byl zoufalý ze situace, jež nastala.

„Dobře!“ vyštěkl Marobud. „Utíkej za nimi a sleduj je. A ty, hlupáku, mě doprovodíš k vědmě. Vstávej a neválej se v blátě jako prašivý pes. Jsi velmož.“

Katvalda se zdvihl. Cítil se pokořený a probodl Vitichise nenávistným pohledem, ten však již byl na odchodu a nevsíml si toho. Ani král už ponížnému družiníkovi nevěnoval pozornost a dlouhými kroky rázoval do údolí.

Díky jeho vysokým nohám se mu v chůzi vyrovnal málokdo, čímž nutil své služebníky, aby ho následovali poklusem. Katvalda zaskřípěl zuby a vyrázil.

Dým houstl a měnil barvy, převaloval se v kotoučích po místnosti a hromadil se pod stropem, kde tvořil mračno. Stařena přihodila do ohně hrst šedého prášku a kouř zmodral. Posléze nabyl fialového odstínu a nakonec se podobal krvi prýstící z čerstvé rány. Vědma mumlala nesrozumitelná zaklínadla a Katvaldovi se po zádech rozeběhli mravenci. Měl hroznou chuť utéct, ale před králem by se styděl, a tak strnule stál a civěl na bizarní patvary, jež vznikaly a zanikaly v oblaku dýmu nad jejich hlavami. Některé připomínaly znetvořené obličejce, další zase zrůdná těla neznámých živočichů. Nebo snad démonů?

„Už něco vidíš?“ zeptal se nedočkavě Marobud. „Jaký je můj osud?“

„Strpení, králi,“ zasípěla věstkyně, aniž se k němu otočila, a její vztažené prsty kreslily znamení. „Osudy malých a bezvýznamných lidí bývají snadno čitelné, ale budoucnost velkých a mocných lze spatřit jen s obtížemi.“

„Proč?“ zamračil se vladař.

Babizna se zachechtala a podobalo se to skřehotání krkavce. Její hubené paže se natáhly a rozehnaly šarlatový sloupec kouře. V té chvíli se dým podobal rozbouřené vodní hladině. Vlny se uklidnily. Na okrajích ztuhly hory a mezi vrcholky se lesklo křišťálové jezero. Katvaldovi se zatajil dech, navzdory strachu udělal krok vpřed a natáhl krk, aby lépe viděl. Až nyní vědma odpověděla na Marobudovu otázku.

„Protože mocnosti tmy nerady vidí, když někdo nahlíží do hlubšího tajemství. A každý, kdo to činí, musí zaplatit. Zaplatí i král,“ skuhrala stařena, hlasitě se uchechtávajíc.

„Jak to myslíš?“ otázal se Marobud a hlas se mu, snad úlekem, trochu zachvěl. „Ovlivní to můj život?“

„To ne,“ šeptala vědma a upřeně zírala na hladinu, nyní blýskavou jako zrcadlo. „Osud nelze změnit. Nejde o to, co se stane, nýbrž jak. I zemřít lze všelijak, buď se ctí, nebo beze cti, ve slávě anebo v hanbě, v hrdinském boji a stejně tak na zbabělém útěku. Nikdo neví, jak zaplatí. Jsi ochoten platit, pane?“

„Co když si to rozmyslím?“ otázal se poplašeně král. „Co když nechci nic vědět?“

„Váháš? Už je pozdě!“ vykřikla mocným hlasem stařena a zdvihla ruce nad hlavu. Šátek se jí sesmekl s temene do týla a šedivé vlasy se vyhrnuly ven jako řinoucí se popel. Oči věštkyně fanaticky plály. „Mocnosti tmy odhalily tajemství a nic už ho nemůže skrýt! Ách!“

„Co vidíš?!“ houkl Marobud a nedočkavě se třásl. „Mluv!“

„Vidím cestu slávy, moci a krvavých vítězství. Po ní jdeš ty, králi. Čeká tě mnoho vítězných bojů. Vybuduješ silnou a velikou říši, kterou nezničí ani světovládný Řím. Ale na tvé cestě leží stín. Je to stín zločinu, stín vraždy nevinných. Ach! Oheň a krev! Co jsi to učinil, králi?!“

Stařena si zakryla dlaněmi obličej, kolébala se a vyla. Katvalda si povšiml, že se Marobud hněvivě mračí. Sám byl spíše zděšený a v hrdle mu vyschlo.

„Mluv, vědmo, a přestaň tady skučet,“ zavrčel vladař. „Nezajímá mě, kolik krve to bude stát a jak skončí ti, co

se mi připletou pod nohy. Mé dílo je víc než pár lidských červů. Mluv. Jak to dopadne s mojí říší?“

„Padne, padne!“ křičela, svíjejíc se jako šílená. „Bude zničena dvěma bytostmi. Jednou z nich je tvůj přítel. Ten, komu důvěřuješ, ale pojmeš ho v nenávist. Ten, kdo je ti oddán, ale ty ho zklameš. Odkopnutý pes se stane vlkem. A pak ještě jeden tvor. Tvou zkázou bude žena nežena, člověk nečlověk, zvíře nezvíře. Tvá láska k ní zničí tvou říši.“

„Co to znamená? Co je to za bláznivá slova?“

„Jen říkám, co vidím a slyším. Nemohu jít dál, než mi mocnosti tmy dovolí. Jsou tajemství, jež nelze vyjevit. Jak povídám: žena nežena, člověk nečlověk a zvíře nezvíře, to je vše, co mohu sdělit. Je to dost, abys pochopil včas a činil, co je správné. Avšak mnohé věci zaslepují oči a zacpávají uši před radou rozumu. Věz, že jednoho dne to pochopíš, ale pak už může být pozdě. Svůj osud nikdo nedokáže změnit jen proto, že je vladař. Pamatuj, králi, že jsou bytosti mocnější, než jsi ty. Ony rozhodly a já jen poslouchám.“

V chatrči nastalo tíživé ticho. Kouř se rozplýval, když předtím zrůžověl. Marobudovy prsty se křečovitě zatínaly do dřevěného sloupku. Hlavu měl svěřenou a skřípal zuby, ale jinak žádné pohnutí nedal najevo. Pak náhle sáhl do váčku u pasu, vytáhl zlatý brakteát a hodil jej stařeně k nohám. Prudce se otočil, až jeho tmavě modrý plášť zavířil, a odcházel. Katvalda ho následoval, avšak ve dveřích se ohlédl na věštkyni. Z jejího kamenného výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic.

Místopst, v níž Marobud seděl, byla temná. Na stole hořela svíce, která čadila a prskala. V koutech se usadily

stíny, chvějící se jako přízraky démonů, a stěny ozářené mihotavým světlem působily tísnivě. Venku za okny skučel studený vítr a na střeše bubnoval jednotvárnou píseň dešť.

Zdrojem královny zádumčivosti však nebylo okolí, nýbrž jiné věci. První z nich byla nepříjemná vzpomínka na dnešní věštbu, druhou skutečnost, že se Vitichis ještě nevrátil. Obraz nádherné ženy Marobuda spaloval jako výheň. Jakže se jmenuje? Brenna. Překrásné jméno. Ona celá je překrásná. A odmítla. Jeho! Krále!

Nepříčetně zařval a udeřil pěstí do stolu, až masivní deska zapraštěla. Doširoka rozevřené oči těkaly po místnosti, jako by hledaly něco, na čem by si šlo vybit zlost. Ona ho přece urazila. Žádná žena nemá právo jej odmítnout. Musí ji dostat, musí! Třásl se po celém těle potlačnou vášní a vztekem. Kde trčí ten...

Dveře se rozlétly. Vešel Vitichis, jako by četl Marobudovy myšlenky. Obličej mu zářil spokojeností, i když byl unavený. Plášť měl mokrý, boty od bláta a klepal se zimou. Král ukázal na džbán medoviny. Vitichis hltavě pil, až mu tekutina prýštila koutky úst na krk. Pak džbán postavil, zpola prázdný, a otřel se rukávem.

„Sledoval jsem ty tři, pane,“ oznámil vesele. „Nebylo to snadné. Ten muž je lovec, a kdybych se přiblížil, mohl by mě uvidět. Ne že bych se ho bál, ale třeba by potom zmizeli v houštinách a smazali by stopy. Nesměli ani tušit, že je někdo sleduje. A také to nevytušili. Mám je!“

Zachechtal se, znovu se napil, usedl a pokračoval: „U řeky měli člun. Nešlo za nimi plout v loďce, pochopili by, že jsou sledováni. A já nevěděl, na kterém břehu Divoké žijí, ale jelikož zamířili na západní stranu, převezl

jsem se přívozem. Potom jsem je sledoval po břehu. Měl jsem i kus štěstí. Kdyby pluli rychle, museli by se mi ztratit, ale chytali ryby. Teprve po poledni dorazili k místu, kde se do řeky vlévá potok. Tam člun ukryli a šli dál údolím. Je to samota. Mají tam srub. Pozoroval jsem ho, avšak blízko jsem nemohl. Nevím, jak vypadá. Ještě mají dceru, takové vyžle. Víc nevím.“

„Stačí,“ mávl rukou král, zjevně potěšený. „Hlavně že vím, jaká je ona. Můžeš jít. Usuš se, ať nenastydneš.“

Vitichis odešel. V místnosti po něm zůstal pach mokrých šatů, ale Marobud si toho nevšímal. Seděl a hlavu si zabořil do dlaní. Svíce zaprskala a zhasla. Pod okny smutně zavyl pes. V jiné místnosti se králova žena Basena malátně převalila na lůžku a zašátrala do míst, kde ještě před několika měsíci líhával její manžel. Opět tam nebyl. Rozeštkala se a její zuby se v zoufalství zakously do medvědí kožešiny.

2. Udělám z té krásky mrtvolu

Sníh padal hustě, bez ustání. Letos nezvykle brzo. Veliké mokré vločky se snášely jako chmýří, avšak na zemi bezmocně tály a měnily se ve studenou vodu, jež na cestě tvořila zvětšující se kaluže. Ty se pod nohama koní rozstříkávaly a hnědou špínou barvily okolní keře a stromy. Kromě dusotu kopyt byl les tichý a pustý. Holé větve dubů, lip a habrů se vypínaly k šedivému nebi, mokré a žalostné.

Katvalda se zachumlal do pláště pískové barvy, zdvihl obličej k zamračené obloze a polohlasem zaklel. Neměl rád tohle mezidobí podzimu a zimy. Byl to čas plískanic a mokrého sněhu, čas mlhavých dnů a chladných nocí, v nichž studené vlhko strkalo do domů svůj drzý čumák jak zmoklý pes. A už vůbec nesnášel výlety do šedivé rozplizlé krajiny. Avšak krále následovat musel.

Marobud jel v čele a netrpělivě pobízel grošáka do klusu. Kdyby cesta nebyla hrbolatá, určitě by jej hnal cvalem. Nedočkavost mu sálala z očí. Mladý bojovník si vzpomněl na otce, který mu od malička vtoukal do hlavy, že pravý muž musí ovládat sám sebe lépe než svého koně. I Katvaldu ta bójská žena vzrušovala, avšak nikdy by neklesl tak hluboko, aby se jí pokoušel zmocnit násilím. Kdyby souhlasila, bylo by to jiné. Mladík zastával názor, že muž, kterého manželka podvádí, si to zaslouží,

ale násilí na ženách nesnášel. Měl nedobry pocit, že napomáhá zlu už pouhou svou účastí.

Za králem se v sedle natřásal Vitichis a spokojený škleb jeho obličeje dráždil Katvaldu k tiché zuřivosti. Nejráději by ho srazil z koně, ale raději si nechal zajít chuť. V hlavě se mu však zahnízdila otázka, proč vládci vyznamenávají přízní křiváky a ne muže čestné. Katvalda se za čestného považoval. Měl pocit bezmoci. Jediné se mu podařilo. Dva družiníci, kteří je doprovázeli, neměli Vitichise v lásce. Ten to pochopitelně netušil. Jeden z nich Katvaldu dojel a zatahal jej nenápadně za rukáv.

„Víš, co děláš?“ sykl mu do ucha. „Doufám, že víš, nerad bych tě tahal z maléru, mladíku.“

„Doufám, že vím,“ šeptl Katvalda. „Neboj, Chintilo, dám si pozor.“

Avšak družiník klidný nebyl a mračil se.

„Do háje,“ mručel si pro sebe. „Zase abych ho hlídal.“

Za zákrutem cesty se vynořil srub. Byla to solidní stavba z mohutných trámů, severní stěna z pálených cihel, stejně i komín, z něhož stoupal kouř. Takový dům si dokázal postavit málokdo. Okolí připomínalo zahradu. Vydlážděná cestička od hlavní cesty ke dveřím, pečlivě přistřižené keře svídy, nádherný dub s rozložitou korunou a několik ovocných stromů. Vchod byl ve východní stěně, veřeje i dveře z dubového dřeva.

Jezdci zastavili a Marobud se dlouho ani nepohnul. Zevnitř zněl ženský zpěv, čistý a jasný jak horská bystřina. Katvalda začal doufat, že to na krále zapůsobí a vzdá se úmyslu zmocnit se Brenny za každou cenu. Vskutku to vypadalo, že Marobud je pohnut. Přestalo sněžit,

skulinou v mracích se prodralo slunce a zlatavé paprsky ozářily dům, zahradu i pět mužů na stezce. Stará keltská píseň se nesla údolím a zřejmě probudila hlubší cit i v králi. Jediný ze skupiny, kdo zůstal chladný jako okolní krajina, byl Vitichis. A on také vše pokazil.

„Můj pane,“ řekl vtíravým hlasem. „Nepřišli jsme poslouchat zpěv. Tělo té ženy bude pro tebe zajímavější.“

Katvalda zuřil. Jednou toho dobytka zabije, tím si byl jist. Marobud popíchnutý družiníkem rázně seskočil s koně a hrnul se ke vchodu jako velká voda. Vitichis pokynul vojákům, aby zůstali venku, a sám se vydal za králem, těsně následován Katvaldou. Mladíka znovu napadlo, že je to ideální příležitost rozpoltit tomu lotrovi lebku, ale opět se k tomu neodhodlal. Věděl, že by u krále upadl do nemilosti.

Marobud trhnutím otevřel dveře a vstoupil. Oba družiníci také. Okenice byly zavřené a uvnitř vládlo šero, prozářené jen ohněm z kamenného krbu, v němž se na rožni opékala kančí kýta. Katvaldovi se ulevilo. Žena byla sama. Pokud se její muž nevrátí, vraždit se nebude. Stála u krbu, v ruce nádobku s tukem, a užasle zírala na trojici mužů, kteří vtrhli do domu. V jejím pohledu však nebyla ani stopa strachu, jen napětí a údiv.

„Vy dva. Odejděte,“ řekl stroze král.

Vitichis poslechl ihned. Katvalda ještě chvíli váhal, ale nakonec šel také. Znásilnění Brenny by mohl zabránit jen tehdy, kdyby se otevřeně postavil proti Marobudovi. Doufal však, že pokud se manžel vrátí, zabrání vraždu. Vitichis, jestli to bude na něm, se rozpakovat nebude a bez váhání prolije lovcovu krev. Král s Brennou osaměl.

„Kde je tvůj muž?“ zeptal se.

„Na lovu,“ odvětila a měřila si vládce hrdým pohledem. Bylo v ní cosi nezkrotného a vznešeného, ale ani to nemohlo Marobuda zadržet. Věděla to, a přece stála klidně a nevzrušeně, podobajíc se mramorové soše.

„Vrátí se brzy,“ dodala po chvíli.

„Tak se modli, aby se dnes vrátil pozdě. Jinak ho moji bojovníci zabijí. Chci tě, rozumíš? Radím ti, abys mi byla po vůli, pak z toho možná budeš mít i potěšení.“

„Ne,“ řekla a zavrtěla hlavou. Nic víc, jen jediné slůvko, vyřčené s ledovým klidem.

„Jsem král,“ zavrčel.

Neudělalo to na ni žádný dojem.

„Já jsem také z rodu králů, Marobude. Stejně tak Belloves. Naše rody jsou starší než tvůj. Tvá urozenost je proti naší pouhým stínem. Naši otcové se odívali zlatem a bojovali proti Římu v době, kdy tví předkové vedli mezi sebou ubohé barbarské války. I v této zemi jsme sídlili po mnoho staletí a vybudovali jsme valy, na nichž ty teď staviš palisády. Myslíš, že jsi vešel do domu prostého lovce? Ne, vešel jsi do domu krále. Kdybys sem vstoupil jako host, byl bys vítán chlebem a solí a bohatě pohoštěn. Ty jsi však dovnitř vtrhl jako lupič a vrah, a tak si nezasloužíš, aby tě královna Brenna přivítala. A teď... odejdi!“

Poslední slovo znělo jako prásknutí bičem a ženina paže ukázala velitelským gestem na dveře. Marobud vypadal zaskočeně a couvl. Ihned se však vzpamatoval. Nahrbil se a oči mu vzplály chtíčem.

„Stejně budeš moje!“ vykřikl a vrhl se vpřed. Brenna na poslední chvíli uskočila a hodila na zem nádobku s tukem. Sádlo se rozprsklo po podlaze, králi ujely nohy

a musel se zachytit kýty na rožni, aby se nezřítíl do ohně. Popálil si dlaň a zaryčel bolestí.

„Ty čubko!“ zařval vztekle a oči se mu blýskaly jako rubíny. Celý se třásl, těžko říci zda hněvem, vzrušením anebo bolestí. Znovu k ní vykročil, ruce napřažené před sebou. Žena stála ve stínu a vnímal z ní pouze bílou sukni a halenu. Bledou tvář obrátila ke zdi a její tmavé vlasy splývaly se šerem.

„Varuji tě, králi. Nech mě.“

Její hlas zhrubl a zněl hrozivě. Nedbal na to a octl se téměř u ní. Natáhl paži a jeho prsty chtivě sevřely košili na jejím rameni. Stačí trhnout a... pak se otočila. Rožeň v krbu se znenadání sesul a maso spadlo do ohně. Plameny se sykotem vyšlehly, zabouřily a vrhly narudlou zář na ženin obličej. Oči se krvavě rozhořely a v otevřené polozvířecí mordě se zaleskly dlouhé ostré tesáky. Drápatá pracka se vymrštila a silou kleští stiskla Marobudovo hrdlo. Král třeštil bulvy, neschopen vydat hlásku, pouze slabě chroptěl.

„Zmiz odtud! Táhni!“ zařvala ta bytost a mrštila s ním o zem tak mocně, že mu to skoro vyrazilo dech. „Nechci tě zabít! Táhni a už se tu neukazuj!“

Nikdy neječel jako teď. Vřískal hrůzou a potácel se ke dveřím. Lomcoval s nimi, ale nešly otevřít. Zvenčí bylo slyšet rány, jak se sem královi muži snažili dobýt. V nejvyšší úzkosti si Marobud uvědomil, že zapadla petlice, a zdvihl ji. Dovnitř vtrhl Vitichis, Katvalda i zbylí dva muži. Pohled na šílený výraz jejich pána je vyděsil.

„Co je?! Co se děje?!“ houkl Vitichis.

„Tam. Tam,“ sípěl král a ukazoval za sebe.

Katvalda nechápavě zavrtěl hlavou. Brenna se na něho dívala zpod dlouhých tmavých řas a stejně jako na hra-dišti jej obdařila milým úsměvem. Tentokrát byl i trochu koketní.

„Nechápu, proč křičíš, pane,“ pokrčil mladík rameny. Marobud mu zaťal prsty do paže.

„Vlkodlak,“ zasténal chraptivě, ukazuje na ženu. „O... ona je vlk... vlkodlak!“

Stále vřeštěl jako pominutý. Brenna se rozesmála. Krásně. Zvonivě. Nevinně.

„Nesmysl,“ zabručel Katvalda. „Něco se ti zdálo, pane.“

„Asi šok,“ řekla žena jemným melodickým hlasem. „Král se popálil o tu kýtu. Vidíte? Shodil ji do krbu. Nebyl dost rychlý a minul mě.“

Byla nádherná a mladý velmož jí věřil. Úplně bezmezně. Marobud lapal po dechu a zbrunátněl.

„Za... zabijte ji!“ křičel hystericky. „Je... je to vlk... vlkodlak!“

Rozčilením koktal.

„No dobrá,“ řekl Vitichis a vytasil meč. „Udělám z té krásky mrtvolu.“

V Katvaldovi se vše vzbouřilo. Byl ochoten se králi podřídit v ledačems, ale v tomhle ne. Vražda ženy byla v jeho očích něčím tak odporným, že neváhal ani okamžik. Jediným skokem se ocitl před Vitichisem a čepel jeho zbraně se zaleskla v záři ohně. V té chvíli mu bylo úplně jedno, jaké následky to bude mít. Z jeho hlediska král a Vitichis překročili každou rozumnou mez a on byl odhodlán ke všemu.

„Ani krok,“ zasyčel výhružně. „Vůbec to nezkoušej, ty dobytku.“

„Uhni, Katvaldo! Už jsem zabil lepší, než jsi ty!“ zařval podrážděně Vitichis.

Mladík neuhnul. Třesk oceli byl ohlušující. Oba muži se srazili a vzájemně se zasypávali krupobitím ran, avšak ani jeden z nich nebyl schopen druhému zasadit tu rozhodující. Katvalda věděl, že jeho protivník je zkušenější šermíř, který již zvítězil v tuctech soubojů, ale spoléhal se na svou mrštnost a sílu. Bleskurychle uskakoval a uhýbal před Vitichisovými útoky a doufal, že starší válečník se dříve unaví. Navíc v šeru, jež zde bylo, lépe viděl.

Boj se přeléval z kouta do kouta a oba soupeři nemilosrdně demolovali nábytek i veškeré vybavení. Místnost se naplnila praskotem drceného dřeva, když vzala za své židle a police, a rachotem padajícího nádobí. Hliněné hrnce se měnily v neužitečné střepy, po kterých šlapaly těžké boty rvoucích se mužů.

Dva zbylí vojáci stáli bezradně u dveří, nemohouce se rozhodnout, na čí stranu se přidat či co vlastně dělat, a Marobud jen vztekle křičel, v obličejí rudý jak uvařený rak. Brenna využila zmatku, otevřela okenici, vylezla ven a zmizela. Další souboj se tím stal zbytečným, avšak rozlícený Vitichis se bil dál, odhodlán mladíka zabít a jednou provždy ukončit soupeření. Snad by se mu to i podařilo, neboť začal získávat převahu, ale Chintila nastavil jeho ráně kopí. Ostrí přesešlo ratiště, ale úder byl vychýlen. Hrot meče minul Katvaldu a zasekl se hluboko do podlahy. Mladý velmož toho využil a kopl soka do hlavy. Vitichis se svalil na zem, až to zadunělo.

„Tak dost!“ zahřímá král, čímž zabránil Katvaldovi, aby s poraženým skoncoval. „Tohle mi zaplatíš, hlupáku! Kvůli tobě unikla!“

Vyřítel se ven, ale rozhlížel se marně. Ženu nikde neviděl. Vrátil se do srubu a nepříčetně začal lomcovat s Katvaldou, který se již nebránil. Se svým vladařem jednak bojovat nechtěl, jednak byl ze šarvátky unaven a neměl by naději vyhrát. Marobud ho přitiskl ke stěně a mlátil mu hlavou o trámy. Naštěstí přestal dříve, než by mladíka vážně zranil. Ten se sesul na podlahu, sténaje bolestí. Zatím se Vitichis probral. Seděl na zemi a tupě se rozhlížel. Král ještě do ležícího Katvaldy kopl, čímž z něj však zlost vyprchala úplně.

„Jdeme!“ vyštěkl. „Zpátky na hradiště.“

Netrvalo dlouho a pět jezdců klusalo cestou po proudu potoka, dva notně otřesení. Když dusot kopyt dozněl, z lesní houštiny se vynořila Brenna a dívala se směrem, kam odjeli. Se zamyšleným výrazem se vracela domů.

„Vaúúú!“

Táhlé vlčí zavytí se neslo údolím a ztratilo se kdesi v dálce. Král sebou trhl a poplašeně se rozhlédl. Vitichis se zamračil a Katvalda tomu nevěnoval pozornost. Brenna se podívala na sever. Na kopci proti zamračené obloze se rýsovala temná silueta obrovského vlka. Žena se usmála a zamávala mu.

Muž se vynořil z lesa a dlouhými kroky se blížil ke srubu. Byl vysoký, vyšší než král. Černé vlasy mu vlály kolem hlavy a ostře kontrastovaly s bledou podlouhlou tváří. Pod košilí se nadouvaly mohutné svaly. Brenna ho obdivně sledovala a její úsměv byl plný lásky a pýchy. Jako by nikdy neexistoval lepší chlap, jako by právě tento v sobě nosil živoucí krásu světa. Nepochybovala o tom ani na okamžik, a tak jej objala, vroucně a silně.

Černovlasá dívka, jež vyběhla z houštiny za ním, byla sice hubená, avšak šedozelené oči mandlovitého tvaru, které zdědila po matce, ji přesto činily krásnou. Brenna pustila Bellovese a dceru na uvítanou políbila.

„Pojď,“ řekla manželovi. „Musím s tebou mluvit.“

Cítil, že mluví vážně.

„Stalo se něco?“ zeptal se s obavou v hlase.

Jen mlčky přikývla a táhla ho do srubu. Dívka je následovala, tváříc se poněkud vyplašeně. Vešli dovnitř. Bellovesův užaslý pohled těkal po spoušti, kterou tu způsobili Katvalda s Vitichisem. Roztríštěná židle, stržená police, střepy po celé místnosti, záseky po mečích. Sklouzl očima ke krbu na lesknoucí se kaluž rozlitého tuku, jež pomalu tuhla a vytvářela na prknech nechutný škraloup.

„Nic jsem neuložil... a teď ještě tohle,“ zamumlal Belloves. „Špatný den.“

„Ano, špatný den,“ přikývla a ukázala na spálenou kančí kýtu na stole. „A to ještě není to nejhorší.“

Usedli ke stolu a dívka nevrle šťourala prstem do zčernalého masa.

„Kroano,“ oslovila Brenna dceru. „Okrájej to, snad tam nějaké maso najdeš. Ale chvíli to bude trvat.“

Děvče přikývlo, vzalo lovecký tesák a pustilo se do díla. Matka dál mlčela a otec trpělivě čekal. Nikdy neměl s řečí naspěch a ani ona ne. Čas pro ně nebyl tím, čím byl pro lidi. Nebylo kam se hnát. Roky jim plynuly, aniž se jich jakkoliv dotkly, a nejstarší doby, jež zažili, se staly mlhavou vzpomínkou. Jejich dcera na tom byla jinak. Dosud dospívala a léta ji utvářela jako hrnčič hlínu. Ale i u ní se to jednou zastaví či zpomalí. Uzraje, a pak... těžko říci, co bude pak. Staletí bez konce může přerušit jen násilná smrt.

„Tys tomu dala,“ zasmála se Kroana, přerušujíc ticho. „Ale třeba to bude zajímavé. Uhlí jsem ještě nejedla.“

„Nebud' prostořeká,“ napomenul ji otec. „Matka za to určitě nemůže. Je to tady jak po boji. Co se tu dělo? Viděl jsem údolím odjíždět pět mužů.“

„Byl tu král se svými chlapy. Chtěl... chtěl si mě vzít.“ Bellovesovi ztvrdla tvář. V nastalém tichu bylo slyšet, jak mu cvakly zuby. Kroana zabodla nůž do desky stolu a v očích se jí zablýsklo.

„Já ho zabiju,“ sykla. „Takhle.“

Čepel tesáku se do dřeva zaryla na palec hluboko a střenka se chvěla nečekanou silou, s níž to dívka provedla. Brenna však rázně zavrtěla hlavou.

„Stalo se něco horšího,“ pokračovala. „Chtěla jsem ho zastrašit, a tak jsem se proměnila. Viděl to jenom on. Jeden z jeho mužů mu očividně nevěřil a s jiným se kvůli tomu začal bít. Ten, který se mě zastal, se jmenoval Katvalda. Jediný z nich za něco stál. Ale ten druhý voják mě chtěl zabít. Na králův rozkaz. Využila jsem té rvačky a utekla. Ale přesto... Já vím, vím, udělala jsem hloupost.“

Belloves chtěl možná říci právě toto, neboť otvíral ústa a po manželčině přiznání viny je zase zavřel. Kroana se naopak začala smát, až se prohýbala.

„Chudáček král. Na to do smrti nezapomene,“ hihňala se pobaveně. „Ale já vím, co by bylo nejlepší. Počíhat si na něho někde u cesty... ááá... rrraf! Ubohý Marobud! Vlci ho roztrhali! Nepovídejte. A takový to byl chlap. Dokonce na ženské si troufal. Vidíte, vidíte, a takhle dopadl.“

Přehnaně lítostivým hlasem napodobovala smuteční řeči lidí, pokyvujíc hlavou, jenze Belloves se zamračil.

„Ať tě ani nenapadne!“ vykřikla matka. „Nejsme vrazi! Kromě toho jsi ještě vlče. To by neskončilo dobře.“

„Vím, co uděláme,“ řekl náhle Belloves. „Odstěhujeme se do boudy. Hned zítra.“

„Do boudy?“ protáhla Kroana obličej. „V zimě je tam ošklivě.“

Bouda stála proti proudu říčky, pouhá chatrč ze dřeva, proutí, hlíny a došků zahlobená do země. Podlaha jen z udusané hlíny a v rohu pícka. Pak už jen lůžka a pár polic a háků. Přebývali tam občas v létě, v zimě ne. Kroana si dovedla představit, jaký tam bude život v plískanicích nebo vánicích. Brrr, otrásla se.

„Nedá se nic dělat,“ oznámil rezolutně otec. „Zítra se stěhujeme.“

Kroana jenom něco zamručela, vstala a zamířila ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zeptala se matka.

„Chci se rozloučit s Meruzalkou.“

„Mám dojem, žeš to prošvihla a že touhle dobou už spí ve stromě,“ namítla Brenna.

„Třeba ještě ne,“ trvala dívka na svém.

„No tak běž. Ale vrať se brzo.“

Přikývla a vyběhla tak rychle, až za ní dlouhé černé vlasy zavířily jako mávajícím havraním křídlo. Matka si povzdechla a šla zavřít dveře. Belloves seděl mlčky u stolu, na němž ležela okrájená kýta, ale stejně neměl chuť. Na tváři se mu rozhostil výraz smutku. Nebyl to obyčejný smutek, spíše tichý žal nesmírně staré bytosti, vzpomínající na doby odlišné od dnešních. Myslel na slávu dávno minulých časů, které se již nevrátí. Zavřel oči, aby aspoň na okamžik spatřil chvějivou zář pochodní, rudé

Zdeněk Žemlička

pablesky na čepelích mečů a zbroji, tváře válečníků, zpité vítězství, a aby slyšel jejich bojové písně. Ano, býval králem. Kdysi.

Brenna si sedla vedle něho a vzala jeho ruku do své. Potom se rozplakala. Její muž ji něžně sevřel do náručí.

„Byly to časy slávy,“ šeptala, jako kdyby četla jeho myšlenky. „A přece jsem ráda, že jsou za námi. Ztratili jsme v těch dobách mnoho... příliš mnoho na to, abychom jich želeli.“

Belloves neodpověděl, leč hlavou mu vířily nejen vzpomínky, ale i obavy z věcí příštích. A věděl, že vše je propojeno – minulost, přítomnost i budoucnost. A že jsou věci, jež nemohou zůstat bez následků.

3. Nevíš, jaká je dneska noc?

Katvalda vešel do krčmy a do nosu ho udeřil důvěrně známý pach piva, medoviny, spáleného tuku a nemytých těl. Uvnitř byla hlava na hlavě, k uším mu doléhal ječivý smích lehkých žen, hrubý zpěv opilců a křik. Mladý velmož si jen obtížně razil cestu ke krbu, kde u dlouhého stolu sedělo patnáct mužů z královské družiny. Když se k nim dostal, halasně ho vítali a plácali po ramenou.

„Pozor na hlavu,“ usykl. „Král dnes pěkně zuřil.“

„Už jsem slyšel!“ zahalekal jeden z chlapů. „Prý jsi to nandal Vitichisovi! Ten dostal co proto!“

„To není tak docela pravda,“ odporoval mladík. „Nebýt tady Chinthily, dopadlo by to jinak. Nemám Vitichise rád, je to pěkná svině, ale šermovat umí. Málem mě dostal.“

Katvalda se posadil na připravenou židli a přes svoji skromnost musel snést několik dalších plácnutí.

„Král dělá hlouposti,“ zabručel jiný bojovník. „Ta jeho touha po ženách ho jednou přivede do záhuby.“

„Raději mlč,“ napomenul ho Chinthila. „I stěny mají uši.“

„Proč mlčet?“ remcal další. „Špatný král je horší než žádný král.“

U stolu zavládlo ticho. I voják, který to pronesl, zaraženě zmlkl, jako by se sám ulekl vlastní troufalosti.

„Neblázněte,“ ozval se Katvalda. „Já nechci jít proti králi. Ostatně jsou i horší vladaři. Dnes jsem mu zabránil ve vraždě. Uvidíte, že se z toho do rána vyspí a zítra mi ještě bude vděčný.“

„Moc tomu nevěř, mladíku. Marobud snadno neodpouští. Jenom doufám, že si nevšiml, jak jsem Vitichisově meči nastavil kopí. Kdybys to nebyl ty... hm... zkrátka pro jiného bych to neudělal. Jsi přece jen můj příbuzný, i když vzdáleně, a krev není voda.“

Hovor se točil jak mlýnek na obilí. Stále kolem posledních událostí. Katvalda pil rychle, rychleji než jindy. Místnost se s ním trochu točila a Chinthilův hlas slyšel jako ve snu. Asi to nebylo jen medovinou, nýbrž i únavou. Potřásl hlavou, aby se trochu vzpamatoval. Pak usoudil, že dopije pohár a půjde na chvíli ven. Chladný vzduch mu pomůže.

„Hele, co je na tom pravdy, že ta ženská je vlkodlak?“

Ani nepostřehl, kdo se ho zeptal.

„Nesmysl,“ mávl rukou. „Viděl jsem ji. Je překrásná.“

„Ale můj děd říkával, že vlkodlačice jsou prý velmi hezké.“

Kdo to řekl? Katvalda tupě civěl před sebe na prohýbající se stůl. *Jak to, že ten džbán ještě stojí, když se deska vlní? Nesmysl. Dřevo je pevné, nemůže se vlnit. Jen já jsem opilý. Ale přece toho v sobě tolik nemám. Ach ano, dostal jsem pár ran do hlavy. Budu muset... co budu muset? Aha. Jít ven. Proč jsou ty myšlenky tak pomalé?*

„Král se asi zbláznil!“ křikl někdo.

„Tak by bylo lepší se ho zbavit,“ šeptal jiný.

„Držte huby!“ okřikl Chinthila příliš smělé bojovníky. „Zbláznili jste se vy! Konec těch řečí! Žádný z nás

zrádcem nebude, rozumíte? Jsme královská družina a ne tlupa zbojníků!“

Další rozhovor byl přerušen lomozem a řevem z jiného kouta krčmy. Dva chlapi se tam rvali jako psi. Strhli na podlahu džbán s medovinou a několik pohárů, váleli se po zemi a zasazovali si tvrdé údery pěstmi. Jiní se je pokoušeli odtrhnout, ale když dostali pár ran a kopanců, nechali toho.

„Ta děvka je moje!“ řval jeden z rváčů.

Druhý neodpověděl a přerazil mu nos. Muž zavyl bolestí a potácel se pryč, zanechávaje za sebou krvavou cestičku. Potom sebou šlehl na zem. Vítěz bez dalších cavyků uchopil ženštinu, o niž se prali, a táhl ji ven. Šla za ním, opile se hihňajíc.

Ke vchodu nedorazili. Dveře se rozletěly. Katvalda se právě potácivě zvedal, rozhodnut se vyvětrat. Chinthila si zhluboka přihýbal piva a v této pozici ztuhl. Nápoj mu tekł proudem na tváře, krk a hrud'. I další muži, kteří seděli u stolu, zkoprněle zírali ke vchodu. Do krčmy vtrhl zástup Marobudových bojovníků. Všichni drželi v rukou luky a na tětivy nacvičenými pohyby nasazovali šípy. Bleskurychle se rozmísťovali podél stěny, aniž by cokoliv řekli. Katvalda na to zíral jako na zjevení a dlouho mu trvalo, než pochopil, že všem přítomným jde o život. I jemu.

Středem lučištníků vběhl dovnitř Vitichis, ozbrojený dlouhým mečem. Chlap s děvkou tam stál a přihloupě čuměl, dokud mu čepel neroztříštila lebku. Mozek smíšený s krví vychrstl Vitichisovi do tváře, avšak tomu to zjevně nevadilo. S chladnokrevností zkušeného řezníka přistoupil k muži s přeraženým nosem, který stále ležel na podlaze, a vrazil mu hrot meče do hrdla. Ženština

zaječela a obrátila se na útěk. Jeden z lukostřelců pustil napnutou tětivu, šíp děsivě zasvištěl a zaryl se nebožačce mezi lopatky. Upadla obličejem dolů a její tělo sebou ještě několikrát škublo v agonii.

„K zemi!“ vykřikl až nyní Katvalda a vrhl se na poplivanou podlahu. Kdosi na něj ve zmatku šlápl, avšak nedbál na to a zalézal pod stůl.

„Střílejte!“ houkl Vitichis.

Tětivy zadrnčely. Vojáci vypouštěli šípy téměř bez míření do nejhustší masy těl. Krčmou se rozlehl bolestný nářek a úděsný vrískot žen. Nějaký mužský hlas sesílal na zabijáky ty nejstrašnější kletby, ale uprostřed jedné z nich ztichl a už se neozval. Dupot, lomoz a třeskot rozbitého nádobí, to vše se mísilo se sténáním raněných a chroptěním umírajících.

„Vrazi! Vrazi!“ ječela nějaká žena. „Co to...“

„Nasadit šípy... střílet!“

Vedle Katvaldy se zhroutil voják z družiny, oči vytrěštěné a v nich čirou hrůzu. Ne ze smrti, spíš že ho zabili vlastní lidé. Strach a zoufalství útočily na Katvaldovu mysl. Nechápal. Nevěřil. Doufal, že se probudí.

„Nasadit... střílet!“

Mladého bojovníka napadlo, že mnohé šípy se už musejí zarývat do mrtvol, ale nervy drásající vrískot nenechával nikoho na pochybách, že jsou tu pořád i živí. Za chvíli již nebudou. Pod stolem ke Katvaldovi podlezl Chinthila, který se zřejmě také dokázal včas přikrčit.

„Nasadit... střílet!“

Monotónní povely Vitichise. Lhostejné, jako by se jednalo o pouhé cvičení. Vzlyky. Nadávky. Dávivé zvuky. Někdo asi zvrací. Všude na zemi plno zkrvavených těl.

Mnohá se ještě hýbou. Pod sousedním stolem na Katvaldu zírá žena, které z boku trčí šíp. Pod ní se po prknech rozlévá temně rudá kaluž a ženin pohled pomalu, pomaloučku vyhasíná.

„Pomoc! Pomoc!“ slyší něčí prosbu. Marnou.

„A teď tu havěť doražte!“ zařval Vitichis.

„Zmiz odtud,“ zasípěl Chinthila na Katvaldu. „To je kvůli tobě, rozumíš? Chtějí zabít tebe.“

Mladík nevěřil. Bylo to příliš bláznivé a nebylo v tom ani za mák logiky. Kdyby chtěli jen jeho, mohli by si na něj přece někde ve tmě počíhat. Zavrtěl hlavou.

„Nesmysl. Jde o nás všechny. To je větší účtování, než si myslíš. Zabijejí všechny, nechťejí žádné svědky. Ale zdá se, že jsme zbyli my dva. Ostatní...“

Měl pravdu. Přes desku stolu ležela hned tři bezvládná těla a dolů crčely čůrky krve. U krbu na zemi seděl voják, který se chtěl zbavit krále, prošpikovaný dvěma střelami. Jeho ruka s taseným mečem klesla do ohně, kde se opékala. Cítit bolest už nemohl. Většina bojovníků však zůstala na židlích. Ani vstát nestačili. Jejich vytřeštěné oči civěly do prázdna, tupé a bez života. Strach z Katvaldy vyprchal. Na jeho místo se dral nepřičetný vztek a zároveň touha žít, pud sebezáchovy nutící člověka bojovat i tehdy, když se vše zdá ztraceno.

„Lež,“ šeptal Chinthila. „Klid, nech je přijít blíž, aby nestihli použít luky. A pak... ano, už jsou tady.“

Ještě více ztišil hlas. Dunivé kroky. Svist čepele dorážející raněné. Praskání odkopávaných židlí. Ochraptlý smích.

Oba družiníci se vztyčili a mlčky jako duchové se s obnaženými meči vrhli na útočníky. Nesnažili se jich

pobít co nejvíce, ale především utéci. Zuřivě se probíjeli ke dveřím. Společně s nimi bojovali proti přesile ještě tři hospodští rváči, dva z nich však byli zraněni. Krčma se opět naplnila zvoněním oceli a divokými výkřiky.

Katvalda se sehnul před úderem meče a ostří mu neškodně prosvištělo nad hlavou. Jeho nepřítel ztratil rovnováhu, mladík toho využil a bezohledně mu vrazil čepel mezi žebra. Dalšího zasáhl přímo z otočky prudkým svihem mezi krk a rameno. Opilost, únava i bolest, to vše z něj spadlo a on bojoval s chladným vztekem. Všiml si, že tři rváči se již změnili v nehybné mrtvoly.

Chinthila probodl jednoho z protivníků, avšak jiný ho řal ošklivě do boku. Obklopen třemi nepřáteli se bil z posledních sil a šlapal v tratolišti vlastní krve. Katvalda srazil dalšího, uskakoval a odrážel útoky. Váhal. Na jedné straně černý obdélník dveří a za ním spásná tma, na straně druhé krvácející starý muž, jeho příbuzný. Krev není voda.

„Uteč!“ zařval Chinthila na mladíka a zoufale kolem sebe mával mečem. „Padej, hlupáku! A pomsti...“

Jeden z vojáků mu vrazil kopí do břicha.

„Ještě toho! Toho hlavně!“ hulákal Vitichis z rohu, ukazuje na Katvaldu zkrvaveným mečem. „Kurva, nechte ho upláchnout!“

Mladík hodil pohledem ke dveřím. Cestu měl nyní díky zmatku volnou, a tak již neváhal. Přeskočil stůl a hnal se k východu. Křik a svist šípů. V levém rameni ucítil pronikavou bolest. Nedbal na to a řítil se dál, světlo se změnilo v tmou a hluk v ticho, rušené jen vzdalujícím se zklamaným řevem. Chladná černá noc uprchlíka pohltila a skryla ho do své náruče.

Klusala podél potoka, který tu tvořil táhlý oblouk, a pohledem občas zabrousila na skalnaté stráně vpravo. Tam nahoře, alespoň podle vyprávění matky, kdysi stávalo bójské hradiště, z něhož zůstaly už jen trosky. Lidé tu žili od nepaměti, na kopcích či dole v jeskyních. Kroana zde občas hrabala a nacházela v zemi kosti pravěkých zvířat nebo zbraně a nástroje z kamene. Matka říkala, že bývaly doby, kdy nikdo neznal železo, a zbraně se vyráběly z bronzu. Brenna to věděla, poněvadž byla nesmírně stará. Ale ani ona nepamatovala věk, kdy se lovílo a válčilo kamením. Přesto připouštěla, že v dávných časech tomu tak mohlo být. Ale hlavně to věděla Meruzalka, protože zimu přespávala ve stromech. Stromy si prý obrázy z dávnověku předávají a pak se jim o nich zdá. Meruzalka ty sny znala, v zimě se i jí zjevovaly ve spánku. Spatřila vyhynulá zvířata i rostliny, jaké se už dnes nikde nenajdou.

Vlkodlačice doufala, že přítelkyni ještě zastihne vzhůru, a trochu ji mrzelo, že si na ni v posledních dnech neudělala čas. Naštěstí znala strom, v němž víla vždy trávila spánek, statný dub s rozložitou korunou nedaleko odtud. Přinejhorším ji probudí, přestože věděla, že pak bývá Meruzalka rozmrzelá. Snad to pochopí. Minulý rok ji také našla u kmene lesního velikána, jak čeká, aby se rozloučily. Ale nebylo to o den dříve? Zřejmě ano.

Tentokrát víla nečekala. Kroana chvíli pobíhala okolo stromu a čenichala, a když ucítila přítelčin pach, hlasitě zaštěkala. A znovu. Nějakou dobu bylo ticho a zdálo se, že Meruzalka už spí hodně tvrdě, avšak pak se přece jenom kůra podivně zachvěla, otevřela se, jako když pukne

zralý ořech, a ven se vysoukala rozespálá víla. Okamžik nechápavě zírala na odrostlé vlče.

„To jsi ty, Kroano?“

Malá vlčice souhlasně vyštěkla a začala se proměňovat. Trvalo jí to a Meruzalka již netrpělivě podupávala nohou. Náhle přestala Kroanu sledovat a rozhlédla se. Nad temnými vrcholky kopců vyplul ubývající měsíc a ozářil údolí stříbrným svitem, který se odrazil ve víliných očích, takže vypadaly jako třpytivé démanty. Proud jejích vlasů se podobal zpěněným peřejím říčky.

„Ach!“ vykřikla a z jejího hlasu naráz čišela hrůza. „Co tady děláš, ty bláznivá?!“

„Co bych tu dělala? Přišla jsem se s tebou rozloučit. Vadí?“

Meruzalka hned neodpověděla. Její pohled těkal sem a tam a zdálo se, že se celá třese. Nejprve bylo ticho, rušené pouze hvízdáním chladného větru v holých větvích stromů. Jeho náhlý silný poryv se prohnal mezi skalami a zaskučel tam jako raněné zvíře. Ale byl to jen vítr a jeho zvuky Kroana dobře znala. Jenomže pak zaslechla něco, co slýchala málokdy. Příšerný skřek rozechvěl vzduch, vibroval ve vysokých tóninách a nesl se mezi svahy jako předzvěst něčeho mnohem horšího.

„Ty nevíš, jaká je dneska noc?!“ vykřikla zděšeně víla.

Až nyní to Kroaně došlo a mráz jí přeběhl po zádech. Ano, měla to vědět, ale zapomněla. Zapomněli i rodiče, snad pod vlivem nedávných událostí. To ovšem nebyla omluva. Tuto noc žádné omluvy nepomohou. Děti lesa by na to měly pamatovat, ať se děje cokoliv.

„Uteč,“ zaúpěla Meruzalka. „Uteč, dokud máš čas! Rychle domů! Běž s větrem o závod! Běda každému, jehož zastihnou na cestě!“

Dál již víla neváhala a v jakési panice se znovu ponořila do dřeva. Strom se za ní zavřel a kolem zavládl mrtvý klid. Jako před bouří. Uschlý hnědý list odpadl s větve, snesl se na zem a slabounce zašelestil. Bylo to slyšet. I vítr utichl, jako by se bál věci příštích. Kroany se zmocnil zmatek. Stála tam a její třesoucí se nahé tělo se lesklo v modravých paprscích luny. Pak se začala opět proměňovat do zvířecí podoby. Skřek zazněl znovu.

Akropole hradiště byla původně postavena k náboženským účelům. O tom svědčila budova v severovýchodní části, na jejímž vrcholku byly dosud zbytky kamenného oltáře. Dům se však rozpadal a kameny obrůstaly mech. Marobud se proto usídlil na jihozápadě ve dvou bytelných stavbách, jež zůstaly dobře zachovány. Akropole se vypínala na vrcholku a byla obehnána valem z hlíny a kamení, čímž se stala nejlépe chráněným místem hradiště. Odtud se dala přehlédnout nejenom opevněná část, ale i předhradí na východě.

Král nebyl doma. V ostrém severním větru, který útočil v prudkých poryvech, se jeho postava tyčila na východních hradbách. Vichr mu nejen cuchal vlasy a rozevlál plášť, ale také odnášel veškeré zvuky, které by sem mohly dolehnout z nedalekého předhradí, kam nyní napjatě hleděl. Jen občas se mu zdálo, že slyší nezřetelný chraptivý křik, avšak to mohlo být cokoliv, možná i šálení smyslů.

A pak ve tmě vykvetly šlehající plameny, rozdmýchané do zuřivého běsnění. Marobud pořád čekal a jeho

obličej vypadal jako vytesaný z kamene. Konečně uslyšel na dřevěných schůdcích kroky, těžké a rázné jako muž, který přicházel. Král se otočil a pohlédl na Vitichise. Oči válečníka plály jakýmsi skrytým šílenstvím. Snad to bylo způsobeno opojením ze zabíjení, jehož se ještě před chvílí účastnil. Tento dojem dokreslovala i jeho krví zacákaná postava a začouzený obličej.

„Zbavil jsem tě tvých nepřátel, pane,“ řekl klidně, jako by oznamoval počty dobytka. „Kromě jednoho. Katvalda nám utekl.“

„To se nemělo stát,“ zavrčel nepřívětivě Marobud. „Je schopen dělat potíže.“

„Dovolím si nesouhlasit, pane,“ oponoval Vitichis. „Je sám a zraněný, šíp ho zasáhl do ramene. Byl jediným synem svých rodičů, kteří jsou už mrtvi. Jeho nejbližší příbuzný byl vzdálený strýc Chinthila a ten je zabit. Měl kopí v břicho a nadto jsem mu osobně rozsekl hlavu.“

„Je to divné,“ zamumlal zamyšleně král, „ale Katvalda je i můj příbuzný.“

„O tom nic nevím,“ řekl chladně Vitichis.

„Vzdálený. Hodně vzdálený,“ ujišťoval rychle Marobud. „A navíc napůl Kvád. Co asi udělá?“

„Myslím, že zaleze jako pes. Vždyť víš, není to žádný hrdina. A co se stalo dnes večer? Platit bude jen to, co řekneme my. Katvaldovi bojovníci se v krčmě ožrali jako prasata a řádili. Pohádali se s lidmi z předhradí a způsobili masakr. Hodně jich padlo, protože ta chátra se bránila, a zbylé pobili moji muži. Vrah Katvalda však unikl a ze msty krčmu zapálil.“

Marobud na Vitichise užasle pohlédl a potom se rozchechtal.

„Výborně,“ zašklebil se pobaveně. „Výborně. Jsi dobrý služebník. A větší lump, než jsem si myslel. Od této chvíle budeš jediným velitelem mé družiny. Doufám, že mě nezklameš. Mám pro tebe ještě jeden úkol. Tam!“

Králova ruka ukázala severozápadním směrem přes řeku.

„Tu bestii... zabít, rozumíš? I její rodinu. Všechny. Jsou to běsové. A dům spálit.“

Vladař byl tak rozčilený, že mu až přeskakoval hlas do fistule. Jeho tvrdá pěst udeřila do palisády, až kůl zapraštel jako po ráně beranidlem. Vitichis však zbledl, že by se v něm krve nedořezal.

„Odpusť, pane!“ vykřikl zoufale a poklekl. „Nemohlo by to počkat do zítřka? Slibuji, že hned ráno...“

„Ne!“ zahřměl král. „Ihned! Dnes v noci!“

„To nejde,“ skučel bojovník, bledý ve tváři a třesoucí se po celém těle. „Dnes je zlá noc. Nejhorší noc v roce. Bójové říkají, že je divoký hon. Mrtví prý opouštějí hroby a...“

„Babské povídačky,“ vyprskl opovržlivě Marobud. „V Římě jsem nic takového nezažil. Jestli budeš ještě chvíli váhat, povedu tam muže sám. Ale pokud odjedu já, pak hled, abys tu nebyl, až se vrátím. Tak co?“

Vitichis pořád klečel na zemi. Váhal a chvěl se tak silně, až mu škubalo v obličejí.

„No tak,“ zabručel o něco smířlivěji král. „Jsou to jen pověsti. Jsi válečník. Vzpamatuj se. Já si nenechám nadiktovat žádný osud. Žádná žena nežena, člověk nečlověk a zvíře nezvíře mě o království nepřipraví. Teď už vím, kdo to je. Je to ona, ta vlkodlačice. Říkala... říkala, že je královna. Málem jsem se do ní zamiloval a pak...“

Zničila by mě, tak to bylo v té věštbě. Všechno je jasné. Ale já si vládu vzít nenechám.“

Přecházel sem a tam jako divoké zvíře v kleci a křečovitě svíral pěsti.

„Musíš ji zničit,“ mumlal chraptivě. „Běž. Běž a zabíjej. Pro mě. Pro svého pána.“

Náhle zůstal stát a zmateně se rozhlížel. Vitichis byl už pryč.

Kroana běžela rychle. Tlapky měkce dopadaly na rozmoklou půdu. *Bahno nebahno, jen pryč! Domů k ohni, kam neproniknou stíny noci.* Zнала divoký hon jen z vyprávění rodičů a lesních bytostí. Vždy ten čas tráвила v rodném stavení pod ochranou světla. V krbu sálal oheň, hořely svíce a plašily tmou z koutů. *Proč matka s otcem zapomněli? Bylo to kvůli posledním událostem anebo je omámili duchové zemřelých, kteří si už vybrali oběť?*

Údolím se nesly hrozivé skřeky, troubení loveckých rohů, zděšené vytí vlků a kňučení lišek, zvěř ve zmatku prchala. Víly se již ukryly do kmenů a skřítci zalezli do jeskyní nebo se zahrabali pod kořeny stromů. V očích laní svítících v houštinách se zračil strach. Kroana vytrvale běžela po cestě, až voda cákala. Obloha se rychle zatahovala těžkými mračny, jež pohltila měsíc i hvězdy, a začalo hustě pršet. Ledový víchr fičel dolinou a jeho nářek se mísil s divokým povykem, který se sem blížil od západu.

Pak to přišlo. Roh zatroubil znovu, tvrdě a břeskně, tentokrát blízko. Kroana slyšela dusot kopyt. Mraky se roztrhly jak starý plášť a namodralá zář měsíce dopadla na cestu. Vlkodlačice se zděšeně ohlédla. Přízrační koně,

černější než tma, s ohnivýma očima, v nichž hořelo peklo. A na nich jezdci, mlhaví a rozplizlí. Rozevláté pláště, šlehající na všechny strany jako temné plameny. Kápě, jež kryly... *Co kryjí? Tváře?*

Kroana zavyla a pokusila se skrýt se v křovinách, avšak nedařilo se jí to. V houští zazněl praskot, spatřila tam cválající stíny a po stranách slyšela supění štvaných koní. Vyplašeně těkala pohledem, hledajíc možnost úniku, ale byla v pasti. Jezdci, který se jí řítíl po levém boku, sklouzla kápě dozadu a vlkodlačice na okamžik spatřila jeho obličej. Byl to obličej? Později si pamatovala jen oči hořící jako žhavé uhlíky zapadlé v té nejstrašnější noci. Uslyšela smích a to byl její poslední vjem. Drtivý úder do hlavy ji poslal do tmy. A do bolesti.

Byla to tma věků tak dávných, že ani nejstarší žijící bytost je nemohla pamatovat. Stromy byly jiné, s velkými listy, a i pod rouškou noci panovalo v krajině dusné, vlhké vedro. Údolí bylo mělké, skály se ještě skrývaly v hlubinách země a říčka tekla pomalu a líně. Hladina se místy leskla ve třpytu luny jako zrcadlo, jinde tiše plynula ve stínu lesa.

Vyšlo slunce a ozářilo skupinu přicházejících tvorů. Podobali se lidem, ale s mnoha zvířecími rysy. Chodili po dvou, avšak jejich postava byla nahrbená a menší než u lidí. Chůzi měli kolébavou. Byli ozbrojeni dřevěnými kyji a špičatými kameny. Usadili se u potoka a začali lovit zvěř, ale zároveň se někteří z nich sami stávali kořistí šelem se strašlivými zuby.

Míjely dny, období dešťů se střídala s časy sucha. Bytosti tu nežily nepřetržitě. Leckdy odešly na tisíce let

a kraj byl pustý. Když zde však pobývaly, rozhořely se do nocí ohně, jež plašily nebezpečnou zvěř i stíny jejich vlastních obav. Pomalu se tvorové měnili a více připomínali lidi. Z jejich úst zazněla první píseň, divoká jako oni, a krajinou se neslo dunění bubnu, v jehož rytmu začali křepčit. Jejich zbraně z kamene byly stále dokonalejší, až se stali pány země a nejnebezpečnějšími dravci divočiny.

Znovu uplynuly věky. Potok měnil koryto, vymílal zeminu a prohluboval údolí, až se z něj stala hluboká jizva v krajině. Podnebí se ochladilo a nastaly krutější zimy. Avšak i do nevlídného prostředí přicházeli lidé, zahalení do kožešin. Voda ve skalách vymlela jeskyně a v nich našli domov. Vyrobili si oštěpy, kamenné sekery, mlaty a nástroje, dokázali rozdělat oheň a často skolili obrovská zvířata s nohama jako kmeny stromů. Byli to drsní lovci, krutí jako divočina, v níž museli přežít. Kmeny mezi sebou bojovaly v krvavých válkách a šarvátkách o kořist, o území, o zbraně i o ženy, ale i vztahy mezi příslušníky jednoho kmene byly plné zloby a řevnivosti.

Tehdy jeden z nich našel v lese vlče. Nezabil jej, ale vzal ho do jeskyně a dal mu jíst. Pohledy ostatních však byly nevlídné a tváře zamračené. Ten člověk však na to nedbal a o vlčí mládě se staral, až se z něj stal mladý vlk. Chodívali spolu na lov a měli větší úspěch než ostatní. Vzniklo mezi nimi pouto silnější než smrt a dělili se o kořist i teplo ohně. A tak se ten muž začal lišit od svých druhů.

Jedné noci jeho radost skončila. Několik lovců vtrhlo do jeho jeskyně, svázali jej a vlka ubodali oštěpy. Muže nechali naživu, neboť nechtěli přijít o zdatného bojovníka. Netušili, že on již není jedním z nich. Za svitání

opustil kmen a v náručí nesl mrtvého vlka, který byl jeho přítelem. Odešel pryč z údolí na vrchol kopce, kde zvíře pohřbil. Dlouho seděl nad hrobem, zpíval žalostné písně a čekal, až přijde noc. Konečně se setmělo a kraj ozářilo světlo měsíce v úplňku. Muž hleděl na stříbrný kotouč nad hlavou, smutek naplnil jeho srdce a on začal výt jako vlk. A vyl tak dlouho, až duch mrtvého druha vstoupil do jeho mysli a on se sám ve vlka proměnil.

Od té doby žil dvojím životem. Mohl být člověkem, chodit po dvou, pracovat a mluvit, ale stejně tak se proměňoval v obrovskou šelmu a celé dny a noci běhal po lesích a lovil zvěř. Nemstil se lidem, avšak oni zjistili, že jejich bývalý soukmenovec získal nové schopnosti. Šamani vykřikovali řeči o démonech a vháněli do myšlenek lidí strach a nenávist. Bubny se rozezněly podél potoka i řeky a vyzývaly k velkému lovu.

Muži uspořádali na vlkodlaka hon. Byly jich stovky, nejen z jeho vlastního kmene. Přišli i odjinud, lační zabíjení. Štvali ho divočinou a v jeho srdci se zrodil strašlivý hněv. Z loveného se stal lovec. Lidem nastaly dny hrůzy. Vlkodlak je přepadával jednoho po druhém v lidské i zvířecí podobě. Plížil se houštinami jako stín a vrhal se na osamělé muže, z nichž každý ho ve své pýše chtěl zabít sám, aby se mohl chlubit. Některé probodl oštěpem či pazourkovým nožem, jiné zardousil holýma rukama, dalším rozerval hrdlo jeho ostré tesáky.

Duše mužů sevřel děs, přesto zůstali zaslepení a nepolevili. Jejich nenávist rostla se strachem, když však zabíjících přibývalo, hrůza převládla a oni prchali. Nenechal je však utéci a zabíjel dál, dokud nebyli všichni mrtví. Jejich vychladlá těla nechal ležet v lesích napospas dravé zvěři,

ale sám se jich ani nedotkl, neboť ve svém srdci byl pořád také člověkem. Poslední noc lovu skončila.

Za úsvitu přišel k jeskyním, kde našel jen ženy a děti. Uprchly před ním, poněvadž věřily, že je to běs, ale tři mladé dívky pochopily, že útěk znamená smrt v pustině nebo ponižující postavení a těžký život u jiného kmene. Staly se ženami vlkodlaka a jejich potomci zdědili schopnost proměňovat se.

Utekly tisíce let a vedle lidského rodu vyrůstalo pokolení nových bytostí. Žily s lidmi, ale tvořily zvláštní rasu. Jejich dlouhověkost se stala protiváhou menší plodnosti. Bylo jich málo, avšak dokázali se uzdravit z těžkých zranění a i po staletích života vypadali mladě a zachovávali si pevné zdraví. Dějiny je rozválý do všech koutů země, ale mnozí se vraceli do doliny, kde se zrodil první z nich.

„Kroano!“

Viděla krásnou tvář matky a slyšela její tichý, ale důrazný hlas. Byla jaksi jiná, mnohem nádhernější a důstojnější. Na její hlavě seděla koruna z ryzího zlata, zdobená rubíny a safíry. Za zády Brenny se tyčily zdi nějakých staveb a mezi nimi davy lidí, kteří zpívali neznámý chorál.

„Kroano!“

Volala svou dceru zpět do života. Zpět ze tmy a bolesti. Hlas matky měl moc jako hlas žádné jiné bytosti. Polámané tělo vlčete se chvělo a škubalo a oči pod zavřenými víčky se pohybovaly. Mělo rozbitou lebku a rozdrčené vnitřnosti, zpřerážené nohy i žebra a srdce tlouklo z posledních sil, zoufale a křečovitě.

„Kroano!“

Doplazila se k okraji cesty, ačkoliv veškeré její pohyby byly chaotické a mdlé, a zburcovala mozek i srdce

k vyššímu výkonu. Čerpala sílu z paprsků luny a nechala její svit pronikat skrze svaly a kosti. Tělesná hmota oživila a alespoň některé rány se pozvolna hojily.

„Kroano,“ řekla matka. „Toto je údolí vlkodlaků. Zde jsme se zrodili a každá částička země tu připomíná dějiny naší rasy. Už tedy víš, proč tomu říkáme Údolí zrození. Tady je moc zrození. Vracej se sem.“

Čerpala sílu i ze země, z kamení, skal, stromů a tráv, z vody potoka i větru, z kaluží a kapek deště. Jinde by ji taková zranění zabila. Zde to bylo jiné, cítila to. Noc ještě neztratila vládu a Kroanino tělo bylo opět celé. Jediným pozůstatkem byla strašlivá únava. Přesto vstala a běžela dál. Nebo se spíše potácěla, plazila a koulela. *Domů. Domů! Do náruče otce a matky.* Nohy se jí motaly a svět kolem vnímala jako ve snu.

Pršet již přestalo. Oblaka se protrhala a chladný čerstvý vítr vymetl z doliny pach tlejícího listí a bahna. V dáli slyšela křik a ržání koní, dusot kopyt. *Kde jsou ti jezdci? Za mnou nebo přede mnou?* Ustrašeně se rozhlížela a opatrně se blížila k rodnému domu. Do očí ji udeřila narudlá záře. Do uší praskot dřeva a hukot plamenů, chraplavý řev a smích. Kroana se plížila křovinami, vrávorajíc jako opilý. *Cožpak se divoký hon dostal až sem? Ale duchové přece nesnáší oheň!*

Vlkodlačice si vymáchala hlavu v kaluži, aby se vzpamatovala. Nyní viděla jasněji. *Ne, to není divoký hon, to jsou lidé!* Zbroj se rudě leskne ve světle požáru a na hrotech kopí tančí červené pablesky. *Co je to za obrovský oheň? To je dům! Náš dům!* Žalostně skučela, strach jí ochromil údy. Pochodně dopadají na stěny i střechu stavení. Sice hoří špatně, protože je vlhké, avšak loučí je

příliš mnoho. Těžký dusivý dým se plazí houštinami a život stravuje vše, co milovala.

Po zemi se válí několik mrtvol, probodaných Bellovesovými šípy. Lovce se rozhodl, že svůj i Brennin život prodá draze. Mezi útočníky je i několik raněných. Ti ostatní vztekle ječí a zasypávají srub ohněm a střelami, mávají zbraněmi a kryjí se štíty, přemáhající svůj strach. Stále více plamenů skotačí po střeše v šíleném reji, avšak Kroana se krčí dále v křoví, srst na hřbetě zježenou hrůzou.

Z domu se vyřítila postava. Ne zcela člověk, ne zcela šelma. Vyceněné tesáky a masivní sekera v drápaté pracce. Řve. Vzduchem létají šípy, ale tvor běží dál, probodaný skrz naskrz. Vtrhl mezi bojovníky, sekaje okolo sebe strašlivou silou. Štíty praskají, jako kdyby byly jenom z kůry. Ostří sekery rudne krví a rozsévá smrt, muži křičí hrůzou, avšak neprchají. Oštěpy zasahují vlkodlaka ze všech stran a pak i čepele mečů. Je přibodnut k zemi, ale znovu vstává a zatíná zbraň do hrudi jednoho z vojáků. Další úderý ho opět srážejí.

Ze srubu je slyšet ženský vrískot, v němž vibruje bolest. Ve vchodu stanula ženská postava, hořící přízrak. Plápolají na ní šaty i vlasy, avšak stojí nehnutě jako zjevení ze samotných pekel. Muži křičí děsem, leč žena se už nepohne a její tělo se svíjí v plamenech, jako kdyby tančilo tanec smrti.

Vzápětí se střecha s praštěním propadá, vše pohltil žár a k nebi vytryskl gejzír jisker, vířících v mysteriálním tanci. Křik utichl, jako když utne, a pak už je slyšet jen chraptivé hlasy chlapů a dunivý hukot běsnících plamenů. Ozbrojenci ještě zuřivě sekají do nehybného těla

vlkodlaka, systematicky ničí hrudník a drtí lebku i mozek na ohavnou kaši.

Kroana spatřila muže, který provázel krále na hradišti. Hřmotný válečník s bezcitným obličejem a očima studenými jako led. Rozhlížel se po okolním lese, jako by měl strach, avšak ten ho činil ještě krutějším. Ano, on ví, čeho se bojí. V dále znovu zazněly skřeky a troubení rohů, tentokrát kdesi na severu. Bojovník se zachvěl, těsněji se zahalil do černobílého pláště, obšitého vlčí kožšinou, a mávl mečem.

„Nasedat!“ houkl na ostatní. „Tady už nemáme co dělat! Ať už jsme zpátky!“

Kroaně se podlomily nohy a ztratila vědomí. Tma ji znovu přijala do své náruče. Neslyšela chraplavý ryk mužů ani dusot kopyt, když odjížděli, nevnímala rachot bortícího se domu. Neviděla, jak mrtvolu jejího otce vhodili do plamenů, jak jezdci otvírají rohy naplněné medovinou a zhluboka pijí, snad na kuráž. Noc divokého honu končila a z nebe se na studenou zem znovu spustil milosrdný déšť.

4. Co když je to dítě lesa?

Ve skalách bylo chladno, avšak Kristom byl otužilý muž. Žil v jeskyni nad údolím, které se svažovalo na východ. Vedla jím stará cesta, pozůstatek od bójských dob, která na úrovni jeskyně procházela skrz bránu již nepoužívaného valu a na západě se větvila. Poblíž křižovatky pramenil potok. Jedna stezka zahýbala po lávce na sever, kde kdysi stávalo opevněné hradiště a dvě vesnice. Nyní již z toho zbylo jen málo, neboť většina Bójů odešla a ti, kteří zůstali, by v případě nepřátelského vpádu zřejmě utekli do skal. Útok však nehrozil, protože toto území leželo daleko od centra dění, kde se usadily germánské kmeny.

Druhá cesta směřovala podél potoka na západ do jiného dolu, kterým se Kristom rád procházel. Lidé tam nežili, stezka zarůstala a vlastně ji udržoval jen on. Bylo to však jedno z nejkrásnějších míst, které znal, a nikdo ho tam nerušil. Právě dnes toužil projít se mezi skalami po břehu bublajícího potoka. Les byl tichý a jakoby mrtvý. Na větvích smrků, borovic, jedlí a buků spočívala těžká sněhová pokrývka a vrcholky skal se honosily bílými čepicemi.

Kristom se okouzleně rozhlížel tak dlouho, až málem vrazil do mechem obrostlého pahýlu stromu. Zíral na něj dost udiveně. Ne proto, že by nikdy takový pařež neviděl, ale proto, že sem jaksi nepatřil. Prostě tu nikdy

nestál. V těchto místech bývalo vždycky jen křoví a mohutné lesní velikány. Muž ještě chvíli usilovně přemýšlel, ale pak se mu na tváři rozhostil pořádný úsměv. Napřáhl nohu a pahýl nakopl.

„Au!“ zařval pařez a nadskočil, až ze sebe setřásl část mechového porostu. „Co dáš, čéče? Aji ty mě nenecháš na pokoji? Ta dlouka mě vyhnala z pelíšku, čupím tu perdelej na holý zemi a ty...“

Řeč přešla v nesrozumitelné brblání. Zároveň s tím pahýl otevřel oči a poněkud změnil vizáž. Svráštělá tvářička s křivým nosem, širokou klikatou pusou a huňatým obočím nad zelenýma očima přesto trochu připomínala stromovou kůru. O porostu na hlavě se stěží dalo rozhodnout, zda se jedná o vlasy nebo o suchou trávu. Tvorova postava byla malá a zakrslá. Krátké křivé nožky nesly nepřiměřeně ramenatý, svalnatý a šlachovitý trup, na němž skoro bezprostředně seděla veliká již výše popsaná hlava.

„Promiň,“ řekl vážně Kristom. „Nemyslel jsem to tak. A co jsi říkal o té své díře?“

„Jaký douře? Jaký douře?“ durdil se mužiček, až nadskakoval. „Můj pelíšek, chňápeš? Pe-lí-šek! Je vobsa-zenej!“

Kristom se musel zasmát. Znal dobře tohoto tvora. Byl to skřítek a od pradávna žil ve skalách. Jaké je jeho jméno, nikdo nevěděl. A možná žádné neměl. Bydlel ve škvíře mezi dvěma kamennými bloky a tu si zastřešil pomocí vzpříčených dřev, kořenů, drnů, kůry a větví, čímž vznikla nevzhledná hromada. Jakž takž chránila před nepřízní počasí, avšak příjemně v ní bylo jedi-ně v létě, kdy poskytovala chladivý stín. A pod tímhle

roštím človíček žil a s oblibou tomu říkal pelíšek. Tak přišel ke své přezdínce.

Kristom pochopil, že je to vážné, přestal se pošklebovat a nasadil jiný výraz. Jenom mu nešlo na rozum, kdo asi tak mohl tu díru obsadit. Skřítek totiž ovládal drobné čáry a každého by jimi dokázal nemilosrdně vyhnat. Pravda, byly to jen iluze, avšak dostatečné na vzbuzení notné dávky děsu.

„A kdo ti obsadil pelíšek? A jak to, že jsi ho nevyštval pomocí kouzel?“

„Cák vím?“ zafňukal človíček. „Na ni to nepůsobí. Směje se mi. Vyčaroval sem vobrouskýho medvěda a vona na něj vyplázla jazyk, dělá si ze mě perdel a medvědoj se tlemí.“

„Kdo, ona?“ přerušil ho Kristom.

„No... ňáká douka. Je jí asi dvanáct nebo třináct roků a...“

Muž se rozchechtal.

„Čemu se směješ?!“ vykřikl popuzeně Pelíšek. „To nejni žádná sranda!“

„No,“ šklíbil se ještě Kristom. „To mi chceš říct, že tě z domova vyhnala malá holka? Na tu přece nepotřebuješ kouzla. Vždyť jsi kus chlapa.“

„Jó. To sem si taky myslel,“ zaúpěl skřítek a pohladil si to, co se podobalo nosu. „Takovou ránu čenichouku sem eště nedostal.“

„To by mě zajímalo, co je to za divošku,“ zabručel člověk, drbaje se ve vousech. „Veď mě, Pelíšku.“

Skřítek se obrátil, vyrazil a jeho krátké nožičky se kmitaly neskutečnou rychlostí, takže mu Kristom sotva stáčil. Cesta se svažovala dolů a klikatila se mezi stromy

k místu, kde se do potoka vlévaly další dva. Kousek odtud už Pelíšek bydlel. Funěl jako kovářský měch, ale netrpklivě pobízěl člověka k ještě většímu spěchu.

Kristom se opatrně přiblížil k díře. Byl zkušeným lovcem, a tak dokázal našlapovat i v hlubokém sněhu neobyčejně tiše. Nakoukl dovnitř a zorničky se mu rozšířily úžasem. Opravdu, byla to dívka, které nemohlo být více než třináct let. Hubené tělo si zachumlala do hrubě sešitých liščích a bobřích kožešin, potrhaných, jako kdyby je rozsápalo dravé zvíře. Její dlouhé černé vlasy se podobaly havraním křídlům, oči v bledém obličejí měla zavřené. Spala, a zřejmě velmi tvrdě. Bylo to vlastně ještě dítě, i když na samém prahu dospívání. Vůbec nevypadala na to, že by dokázala přemoci svalnatého skřítka.

„Tahle že ti nabančila?“ zavrtěl Kristom nedůvěřivě hlavou. „Vždyť je to žabec.“

„To nejní čovek!“ zapištěl hystericky Pelíšek. „Vodolává kouzlům a má hroznou sílu. A koukni... je bosa! V zimě a bosa. Je to lesní bytost,“ zakončil o něco tišeji, jako by sděloval nějaké tajemství.

„To není možné,“ odporoval Kristom. „Co by to asi tak mohlo být? Rusalka? Nesmysl. Ta dívka má vlasy černé jako uhel. Kromě toho víly v zimě spí ve stromech. Jaké má vůbec oči?“

„Šedý. Nebo zelený. Nevim přesně. Snad něco mezi tím.“

„No tak vidíš. Rusalky mají duhovky jako jantar. A vodní víly je mají podobné smaragdům nebo safírům a vlasy modré, někdy zelené. To jako lesní bytost snad víš.“

„Hm, hm,“ mumlal nespokojeně skřítek. „Dyž já celej život – a už je to bratru dobrejch štyry sta let – trávím

tady ve skalách a do světa sem skoro nevytáh paty. Tady rusalky nežijou. Ale před sto padesáti rokama mě naposledy navštívil můj děd a von je světoběžník. A von říkal, že na jihu v Kančích horách se vyskytují temný víly. Prej sou strašně zlý.“

„Myslíš divoženky?“

„Né, todle je něco jinýho. Divoženky sou jenom pitomý, ale taková...“

Nedořekl a debata o vílách zůstala nedokončena navždy. Dívenka se pohnula a pak otevřela oči. Byly opravdu šedozelené a dokonale lidské. Při pohledu na Pelíška se zamračila a opovržlivě prskla jako kočka.

„Klid,“ řekl Kristom. „Nikdo ti nechce ubližovat. Jak se jmenuješ? A odkud přicházíš?“

Posadila se a protáhla. Ať už byla čímkoliv, svými pohyby opravdu připomínala šelmu. Vypadala lidsky, ale nechovala se tak. Dokonce se zdálo, že na otázku nemíní odpovědět. Rozumí jim?

„Slyšel sem vo čovečích dětech, kerý vychovaly zvířata. Třá vlci nebo medvědi,“ dal Pelíšek k dobru další možnost. „Popraudě řečeno sem ji eště neslyšel promluvit. Zatím se jen divoce chechtala, křičela a verčela.“

„To je možné,“ přikývl Kristom. „Anebo zešlela, utekla od lidí a teď se potuluje divočinou.“

„Ano, ano,“ příkyvoval moudře skřítek. „Musíme zistit, co z toho je praua.“

„To se dá ověřit podle chování.“

„A zvyků.“

„A pokroků, jaké bude dělat.“

„Ty ji chceš zkusit vychovat?“

„Jistě. Pokud je to divoška, půjde to.“

„A dyž je to blbeček...“

„Blbečci jste tady vy.“

Kristom a Pelíšek ztuhli. Poslední slova řekla neznámá dívka. Seděla ve škvíře a pobaveně si prohlížela skřítku i člověka. Po tomto projevu se ovšem o jejím zdravém rozumu nedalo pochybovat. Kristom se rozesmál.

„A hele! Ono to mluví!“

„Proč si až doteďkonc nemluvila?“ mračil se Pelíšek.

„Nadarmo bych na tebe plýtvala slovy, odporný skřete,“ odsekla.

„No... no dovol!“ zaječel človíček, brunátný až po uši. Na rozdíl od lidí však nabyl barvy rudohnědé, takže vypadal jako červozem. „Já nejsem žádnéj skřet! Sem skřítek, chňápeš? A sem vochránce zdejších skal a...“

„Tak dost,“ přerušil ho Kristom a ukázal na dívku. „Jak se jmenuješ?“

„Co je ti do toho?“ zavrčela.

Teď už se lovec opravdu dopálil a vztyčil se. Nebyl to nijak zvlášť vysoký chlap, avšak samý sval a ani zbytečný kousíček tuku.

„Koukej mi odpovědět, ty spratku. My jsme tady doma a ty jsi přivandrovalec, tak se podle toho chovej, jinak tě ohnu přes koleno a spráskám ti zadek, že si týden nesedneš.“

Její šedozelené oči se přimhouřily a potom se vrhla vpřed obrovským skokem jako dravec. Byla vážně rychlá, ale ne dost na Kristoma. Nemohla pochopitelně tušit, že v mládí byl tenhle muž jedním z elitních bójských válečníků a mnoho ze své rychlosti a síly neztratil. Oproti Pelíškovi měl navíc výhodu, že dívku nepodcenil. Nyní jen lehce uskočil a letící tělo divošky jej minulo. Sekl ji

přítom hřbetem dlaně do zátylku, takže se její skok změnil v pokroucené salto s tvrdým dopadem na záda. Ku-podivu ani nevykřikla a v mžiku byla na nohou.

„Nechceš toho nechat?“ zeptal se mrazivě Kristom.

Chvíli si ho měřila, ale pak se napřímila a zvedla obě ruce dlaněmi vzhůru.

„No dobrá,“ zasmála se. „Jsi lepší. Jmenuji se Kroana a přišla jsem z jihu. Od Divoké řeky.“

„Tam jsou Markomani,“ nadhodil Kristom.

„Vím,“ přikývla. „Utekla jsem před nimi. Zabili mi rodiče.“

Řekla to, aniž hnula brvou. Co se skrývá za její nehybnou tvář, nedala najevo. Zdálo se, že většinu svých citů dokáže dokonale ukrývat. Jako kdyby předčasně dospěla. Kristomův pohled se svezl na její bosé nohy, zabořené ve sněhu. Ani náznak omrzlin. Bylo to tak neuvěřitelné, že zavrtěl hlavou. *Nemá nakonec Pelíšek pravdu? Co když to není člověk? Co když je to dítě lesa?*

„Poslouchej, děvče,“ řekl. „Kousek odtud mám jeskyni, kde bydlím. Je tam oheň a teplo a také se tam najde něco do žaludku. Pokud chceš, pojď se mnou. Jestli ne, jdi si, kam tě nohy ponесou. Ale skřítka nech na pokoji, rozumíš? Je to můj přítel a přítel všech zdejších lidí.“

S těmi slovy se otočil a odcházel, jako kdyby mu na jejím rozhodnutí už příliš nezáleželo.

„Počkej!“ zvolala za ním. „Kdo jsi ty?!“

Zastavil se a pomalu se obrátil.

„Jmenuji se Kristom a jsem lovec. Nevím, co jiného bych o sobě řekl.“

„Dobře,“ přikývla. „Já jsem také lovec.“

Vykročila za ním. Netrvalo dlouho a pohledu zvěda-
vého skřítkka se ztratili v houštinách. Pelíšek zalezl do své
škvíry a za okamžik spokojeně usínal. Náhle se však opět
probral a začal čenichat jako pes. Měl mnohem bystřej-
ší smysly než lidé, a tak kromě lidské vůně zachytil sla-
bounký náznak podivného pachu. Kde už ho cítil? Lámal
si s tím hlavu a ne a ne usnout. Potom si vzpomněl.

„Vlci, vlci,“ brumlal. „De se tu vzali vlci?“

„Na,“ řekl Kristom a podával Kroaně pár vlastnoruč-
ně vyrobených bot z jelenice. Večer, když usnula, je ušil.
Dalo to práci a byly trochu neforemné, ale stačily. Klidně
si je nazula.

„Dík,“ vrkla, avšak tvářila se pořád lhostejně.

Nemluvili spolu příliš. Jen pár nutných slov, utope-
ných v moři mlčení. Vydržela celé hodiny sedět u ohně
a civět do plamenů, v obličejí výraz strnulejší než ká-
men. Vypadala prostě otupělá, ale to si mohl myslet jen
do té doby, než se jí podíval do očí. Po zádech mu přebě-
hl mráz. V tom pohledu hořelo cosi, co bylo nebezpečně
blízké šílenství.

Kristom se raději věnoval své práci. Kromě lovu se ži-
vil i zpracováváním kožešin. Vydělával je a vyráběl z nich
brašny, pochvy na meče a nože, toulce na šípky a podobné
věci. Po očku sledoval, co dělá Kroana. Zdálo se, že ji to
vůbec nezajímá. Pokračoval a soustředil se cele na práci.

Náhle přestal. Uvědomil si, že Kroana stojí kousek
od něho, stále mlčenlivá, ale v jejích očích přece jen za-
znamenal špetku zájmu. Zrovna dokončoval čelenku
z vlčí kožešiny. Ne pro jiného, ale pro sebe.

„Doufám, že to byl obyčejný vlk,“ řekla.

„A jaký by měl být?“ opáčil nechápavě. „Zabil jsem ho před pár týdny dole v rovině. Sem do skal se zatoulají málokdy.“

„Ptám se, jestli to byl normální vlk.“

Chvilí udiveně zíral, ale pak mu to došlo.

„Ty jako myslíš, jestli to nebyl...“

Naprázdnou polkl.

„Vlkodlak,“ dokončila místo něho.

„Tys... tys je tu někde viděla?“

Hlas měl přiškrcený. Nikdy žádného vlkodlaka na vlastní oči neviděl, avšak pověsti o nich slyšel mnohokrát. Byla to strašidelná povídání o šelmách v lidské podobě, o bestiích, které se skrývají v lesích a zabíjejí rychle a bez slitování. Zvířata i lidi.

„Ne,“ odpověděla.

„Opravdu?“

„Ne. Už si s tím nelámej hlavu.“

Pak se usmála. Poprvé krásně a naplno. Kristomovi se z toho zatočila hlava a zapomněl na všechno ostatní.

„Jdu si to tady prohlédnout,“ oznámila mu a opsala paží půlkruh.

„Neblázni,“ zděsil se. „Tady se každý, kdo to tu nezná, ztratí. Je to bludiště.“

„Já se neztratím!“ vykřikla už v běhu a zamávala mu na rozloučenou. Než se stačil vzpamatovat, zmizela v šeru lesa. Pohlédl k nebi s obavami. Mraky houstly.

„Kroano!“ zvolal.

Odpověděla mu jen ozvěna. Po delší době uslyšel v dálce vlčí zavytí, dlouhé a teskné. Znovu ho zamrazilo.

„Vlci,“ šeptl. „Jen aby ji neroztrhali vlci.“

Vyčítal si, že ji pustil samotnou, a po celou dobu, co byla pryč, byl jako na trní. Vrátila se až ráno, unavená a hladová, ale usmívající se. Kristom jí dal chlebovou placku a kus zaječího masa. Jedla hltavě a s chutí.

„Říkalas, že jsi lovec,“ nadhodil zkusmo.

„Já jsem nelovila,“ usmála se a zívla.

„A... ehm... budeš někdy lovit?“

„Klidně.“

„Umíš střílet z luku?“

Přikývla a dál hltala maso, přičemž chléb viditelně zanedbávala. Odešel do jeskyně a přinesl luk a toulec se šípy. Odložila jídlo a nasadila šíp na tětivu.

„Co mám trefit?“

„Tam ten smrk. Jiný tím směrem není.“

Neřekla nic, ale v tom, jak pohodila hřívou černých vlasů, bylo znát pohrdání. Klidným pohybem napnula tětivu a zdánlivě bez míření poslala šíp přesně doprostřed kmene. Ihned nasadila další a tázavě zdvihla obočí. Kristom pochvalně zamručel, uhnětl sněhovou kouli a vyhodil ji vzhůru. Nedíval se na Kroanu, nýbrž na letící cíl. V nejvyšším bodě se koule rozprskla. Střela zapadla do lesa a Kristom se rozpačitě poškrábal na hlavě.

„Klid!“ křikla dívka a zmizela v křovinách. Netrvalo dlouho a vrátila se i se šípem. Uznale pokývl.

„Zůstanu,“ řekla tónem, jako by mu poskytovala milost. „Ale naučíš mě bojovat. Dohodnuto?“

Nevycházel z údivu. Jenom naprázdno polkl a přikývl.

5. Přeji si: zůstaň, a říkám: odejdi!

Meče dořinčely a ticho mezi skalami připadalo Kristomovi až nepříjemné. *Je to proto, že neslyším její smích?* Povzdechl si a pokrčil rameny. Spala, ačkoliv bylo poledne, zalezlá v nejzazším koutě jeskyně. V noci byli na lovu. Vnímala věci, které on neviděl a neslyšel. *Jak to dělá? Jak je možné, že za bezměsíčné tmy zasáhla jelena do srdce? Jak se dokáže pohybovat bez hluku, i když není vidět na krok, proč najde cestu i v nejhustší mlze?*

Rozhlédl se po údolí. Jaro v plném rozpuku. I poslední zbytky sněhu ve skalních rozsedlinách nedávno roztály a ztratily se v zurčících potocích, kolem nichž rašila bujná tráva. Korunami stromů se prodíraly paprsky teplého slunce a prohřívaly půdu. Kristom tu nádheru vnímal v posledních letech intenzivněji a s podivnou palčivostí. *Jak to přijde, že štěstí mě může bolet? Snad tím, že se mi blíží podzim života, že stáří klepe na dveře. Možná i tím, že je tu ona, tak mladá a krásná, až to musí bolet tváří v tvář příštím rokům, ve kterých mi už začne ubývat síl. Čím pro mě Kroana vlastně je?*

Nebyli milenci, ačkoliv den za dnem pociťoval větší a větší pokušení si ji vzít i jako ženu. Mnohé se změnilo od doby, kdy sem přišla. Tehdy to bylo vyžle, na němž

nalézal jediný projev ženství: nejnádhernější úsměv, jaký lze spatřit. Nyní to už nebylo jen toto. Přidal se její zpěv, úžasný třpyt obsidiánových vlasů, vypučelá ňadra, ladné křivky boků a nohou a nakonec i nová gesta, pohledy a výrazy. Jako by s ním někdy i koketovala, jako by ho sváděla, až mu to bralo dech.

Co mu tedy brání si ji vzít? Strach z odmítnutí? Nebo tušení, že dívka ani sama nechápe, jakou paseku způsobuje v Kristomově mysli? Že všechny ty úsměvy, pohledy zpod přimhouřených víček a vlnavé pohyby jsou pro ni pouhou hrou bez jasného cíle?

Byli téměř sami. Jen málokdy sem zavítali lidé z kopců. Tehdy Kristom zaznamenal chtivé pohledy mužů, žárlivé výrazy žen a závistivé vzdechy dívek. Ale kdo by se odvažil ji lovcí vzít? Kristom byl v mládí dokonale vycvičeným zabijákem a všichni to věděli. To, že již mnoho let žil poklidným životem, na tom nic neměnilo. Věděl to i on sám. V jeho nitru stále dřímал ten elitní válečník, který se toužil projevit. Popravdě řečeno k tomu neměl v posledních čtyřech letech dost příležitostí. Vždycky toužil mít učedníka, jehož by naučil všemu. A vždy se domníval, že to musí být chlapec. Jenže bójské plemeno už není tím, čím bývalo. Kroana ale jako by vyrostla z pradávnych kořenů slavných bojovníků. Kristom věděl, že žák již dávno předčil mistra.

„Budeš mít jizvy,“ varoval ji kdysi, když spatřil její bílou pleť, hladkou jako alabastr.

„Nebudu,“ řekla.

A neměla, ač ji zranil snad dvacetkrát. Vždy ho při tom zamrazilo a vzpomněl si na Pelískovo podezření, že by to mohlo být dítě lesa. A pokaždé tu obavu rozehnal

její úsměv. Ostatně vztah mezi Kroanou a skřítkem se zcela změnil. Stali se přáteli, až jim to někdy Kristom záviděl. Pelíšek chtěl mít někoho, s kým by ve skalách mohl hrát hru na schovávanou. Lovec to párkrát zkoušel, ale človíček byl skoro nenalezitelný a naopak našel svého soupeře, kdy se mu zachtělo. Aby to vůbec za něco stálo, musel skřítek podvádět sám proti sobě a to ho nebavilo.

„To nejní žádná hra,“ fňukal. „To jen předstíráme, že si hrajeme.“

Jeho schopnostem se ukrývat, vyvolávat iluze a vyčenichat každou stopu se žádný člověk nevyrovnal. Jen Kroana se Pelíškovi stala rovnocenným partnerem a dokázali si hrát celé dny a noci. Dívka sice neuměla čarovat, ale každou iluzi dokázala prokouknout. Vyslídila stopu tam, kde se zdála ztracená, a dovedla svou vlastní dobře maskovat. Kristoma občas napadlo, že Pelíšek musí vědět, kdo Kroana je, avšak na podobné otázky skřítek jen nahodil nechápavý obličej. Jednou odpověděl, dalo-li se to za odpověď považovat.

„Ať už je to d'ouče čímkoliv, pro tebe to nejní důležitý. Ale radu ti dám: nelov vlky. Vona to nemá ráda.“

„Chceš říct, že má ráda vlky?“

„Tak nák. Voni ji dokonce poslouchaj. Jo, viděl sem to na vlastní voči.“

Kristom to nechápal, ale skřítko poslechl.

*Jsou určité věci, jež lidem nedojdou, i když je mají tak-
řka u nosu.* To si pomyslela Kroana, která sem právě přicházela. *Proč tenhle chlap ne a ne pochopit, že ho chci?*

Rozhodla se, že ještě týden počká a pak...

V těchto krajinách lvi nežili. Nikdy. Zato se na ně dalo narazit u Danuvia. Kristom tam v mládí byl, když se účastnil poslední z bójských výprav proti Římu. Ale ani tam lvy neviděl, pouze o nich slyšel, a místní lidé mu popsali, jak vypadají, a ukázali mu jejich stopu.

Spatřil tvora později, když v nížinách podél Divoké a Bílé řeky putovala skupina mužů, kteří ukazovali lva v kleci. Jenže ten starý, vypelichaný a hladem zubožený jedinec na Kristoma neudělal dojem. Když však nyní zahlédl u potoka otisk pracky, sevřel se mu žaludek. Tu stopu si z tehdejší výpravy pamatoval dobře, na takové věci se nezapomíná. Byla to přesně tataž, jenže dokonce větší. *Jak je možné, že se v této končině objevil lev? Možná utekl kočovné společnosti z klece. Možná se sem zatoulal, když ho přilákaly země méně obydlené lidmi. Každopádně se zde potuluje nebezpečná šelma.*

Varoval Kroanu, ale ta se jen sebevědomě ušklíbala. Mračil se na ni. Měl dojem, že v poslední době si je příliš jistá svým bojovým a loveckým uměním. Jako by neuznávala, že nad ní někdo může mít převahu. Ráda chodila na lov sama a leckdy se toulala i beze zbraní.

O pár dní později narazil Kristom na tutéž stopu a tentokrát ji sledoval. Byla již několik dní stará, avšak přesto byl opatrný. Některé šelmy se rády vracejí ke staré kořisti. Les tu byl navíc hustý, takže se jen těžko dostával kupředu a nemohl se pohybovat tak tiše, jak by si přál. Stopa se klikatila houštinami a Kristom občas na trnitých keřích našel plavé chlupy. V posledních dnech bylo hezky, a tak zůstalo vše dobře zachováno.

Náhle se zarazil. Kdesi v hloubi lesa za sebou zaslechl prasknutí suché větvičky. Jiný člověk by to možná ani

nezaregistroval, ale Kristom měl sluch velmi dobrý a věk mu na něm nijak neubral. Zastavil, příkrčil se za hustou smrčinou a trpělivě čekal, šíp nasazený na těživě luku. *Někdo mě sleduje. Ale kdo? Možná Kroana, avšak na to se nemohu spoléhat.* Trvalo to dlouho. Nesnesitelně dlouho. A on se stále ani nepohnul, podobný balvanu.

Smích. Prudce se otočil. Kroana si z něj opět vystřelila. Takové vtípky milovala, ale musel uznat, že takhle mistrně ho ještě nenapálila. V očích jí zaplály potouchlé ohníčky a Kristom se zaraženě drbal ve vlasech. Došla až k němu a krátce se podívala na stopu. Kousek odtud ve vysychající louži byla obzvláště zřetelná.

„Tak to je ten... ehm... jak jsi to říkal?“

„Lev,“ řekl stručně.

Sklonila se a podrobně otisky studovala. Pak se zamračila.

„Promiň, Kristome, měl jsi pravdu. Myslela jsem, že jsi narazil na stopu nějakého velkého vlka nebo rysa, ale tohle je vážně něco jiného.“

„Nevím, co s tím,“ zabručel. „Tak velkou šelmu jsem ještě nelovil. Bude asi třeba více lidí a spousty zbraní.“

„Nesmysl,“ zavrtěla hlavou. „Ti hlupáci z vesnic nadělají plno hluku, a kdyby se s tou bestii setkali, podělali by se strachy. To je práce pro nás dva. Ale musíme se na ni připravit. Pojď, vrátíme se.“

„Rád bych tu stopu ještě chvíli sledoval,“ namítl Kristom. „Třeba se o té šelmě dozvíme kapánek více.“

„Myslíš, že je to bezpečné? Chce to dlouhé silné oštěpy. Luky a šípy nestačí.“

„Ty otisky jsou dost staré. Pochybuji, že se tady objeví. Budeme ovšem opatrní. Souhlasíš?“

Přikývla. Pokračovali sklonění nad stopou. Les zřídla a stal se přehlednějším, ale to nebezpečí neuomenšovalo.

Kroana najednou zastavila a nasála nosem vzduch.

„Co je?“ zeptal se Kristom.

„Smrad,“ řekla. „Hnijící maso. Vypadá to, že jsme narazili na jeho kořist.“

Jen velmi pomalu a tichounce našlapující se blížili. Ležel tam zubr. Obrovský kus s dlouhými rohy, porostlý hustou hnědou srstí. Nyní z něho zbyla napůl sežraná zdechlina, ale podle délky hnátů se dalo usoudit, že to byl kolos. Kristom cítil, jak se mu třesou nohy.

„Mám strach,“ zamumlal. „A vůbec se za to nestydím.“

Mlčela.

„Ty ne?“ zeptal se.

Podívala se na něho, ale brzy zrak odvrátila. Měl dojem, že na jejích očích bylo před chvílí něco zvláštního. Nějak se změnilo. Ale jak? Nedokázal to domyslet. Stála zády k němu a upřeně pozorovala mršinu býka. Slyšel, jak znovu čichá. On cítil jen puch rozkládajícího se zvířete.

„Kroano,“ šeptl.

„Co je?“ trhla sebou.

Její hlas byl drsný, jako by ochraptěla. A celá byla jiná. Na zádech jí naběhly svaly a přikrčila se. Lovec se zachvěl a nevěděl proč. Přesto chtěl už říci, co měl dávno na jazyku. To, co s ním lomcovalo dlouhou dobu, co v sobě dusil. Krev se mu nahrnula do hlavy. *Proč jsem tak rozpačitý? Vždyť nejsem chlapec, ale muž.*

„Mám tě rád,“ řekl přiškrceně. „A chtěl bych...“

Gestem ruky ho zarazila. Strnul. Ruka byla jiná. Drsná.

„Nevybral sis vhodnou chvíli.“

Její hlas byl jiný.

Strašlivý řev donutil Kristoma, aby rychle nasadil střelu na tětivu. Za mrtvolou zubra se cosi vztyčilo. Lovec ho poznal. Byl podobný tomu v kleci, ale mnohem větší. Silnější. Hroznější. Potřásal hnědou hřívou a jeho strašná tlapa se položila na skolené zvíře. Lovec se rozklepal.

„Zpátky, Kroano!“ vykřikl, ale ona neposlouchala. Z jejího hrdla se dralo zlobné vrčení, jen o málo tišší, než řvaní lva. Byla jiná. Příšerná. Kristom couval. Nejen před lvem, ale i před ní. Viděl její mohutnější svalstvo a šedou hrubou srst na pažích. Praskající oděv. Drápy. Couval, až klopýtl a upadl na záda, bezmocný jako nemluvně. Chtěl křičet, avšak nešlo to. Kroana se měnila stále víc. *Nebo to už není ona? Je to snad démon?*

Ohromný lev a ohromný vlk se na sebe vrhli. Dvě šelmy se srazily a zvedly kolem sebe mračno vířícího jehličí a prachu. Lev byl větší, ale ne o mnoho. Vytryskla krev. Čí? To Kristom nevěděl. Prchal. V hlavě mu hučelo jako pod vodopádem. Doufal, že je to šílený sen, z něhož se probere. Neprobral se. Zuřivý ryk bestii bojujících na život a na smrt neustával. A strach, pulzující mu v mozku, také. Přesto se zastavil, popadaje dech.

„Kam utíkáš, zbabělče?!“ okřikl sám sebe zoufale. „Vždyť je to ona! Pořád je to ona!“

Stál. Zmatený vír myšlenek, překřikujících jedna druhou. *Co když to není ona? Co když to dříve byla obyčejná dívka, s níž se stalo cosi děsivého? Démon, který zabije vše živé. I jeho? Nebo byla vlkodlakem vždy?*

Lidé, které Kristom znal, měli z vlkodlaků strach. Už jako malého chlapce jej staří děsili povídkami